

Kracht in swakheit

Henrica van Hoolwerff

bron

Henrica van Hoolwerff, *Kracht in swakheit*. Gerardus Borstius, Amsterdam 1696 (tweede druk)

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/hool002krac01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de [gebruiksvoorwaarden](#).

**Aan de Godvruchtige en achtbare Juffer Henrica van Hoolwerff
Wanneer tot nut van Vrienden hare stichtelyke Gedichten wierden
Gedrukt.**

Kond ik met eenvoudig dichten
U verweken en verplichten,
Dat Gy my soo gunstig waard?
Met soo veele vriendschaps blyken,
Die 'k by geene kan gelyken?
't Was u soete Liefden-aard.

Maar ik heb meer ondervonden
Op myn versies toegesonden,
Als ik oyt wel had verwacht.
Uwen Geest wierd aangesteeken,
Om door swakheyt heen te breeken.
God die gaf den moeden kracht.

Gy wierd vol om God te prysen,
Sterk in uw Geloofs bewysen,
Waar uyt quam een vreugde galm
In het hert en op de Lippen,
En gy liet geen tyd ontslippen,
Om te maken zelfs een Psalm.

't Droev' of vreugdig hert wou dichten,
't Kond in geene swakheyt swichten ,
't Leerde zelfs de Rymenskunst.
Als het in de Ziel was donker,
Ofer weer oprees een flonker-
Star, die toesey Godes gunst.

*O van d'Heyland hoog geleerde
Ziel! wanneer se licht ontbeerde,
Onderwesen in een stoff,
Die een Weereldlinx beseffen
Verr', ja gansch sal overtreffen,
Selfs der heyl'gen grootste lof.*

*'t Is de oorsaak, dat uw denken
Staag daar heen wouw sonder krenken,
Van de krachtjes in uw geest.
't Scheen dit oeff'nen was uw leven,
Als gy daar toe sterk gedreven
Zijt van hooger hand geweest.*

*'k Wierd gevraagd, wat dat ik dachte,
Of men 't werkje sou verachten,
Keuren 't als geen lesens waard;
Dan of 't aan de Pers bevelen,
En de Vriendjes meededelen,
Om by haar te zijn bewaard?*

*'k Sey, dat ik het moeste prijsen,
Dat men 't niet en kon verwijzen
Tot eensame duysternis.
Ongeveynst, ik moest het loven;
't Ging mijn meyning verr' te boven,
Meer als yets te wachten is*

*Van een juffer, die staag waren
Haare geestjes veerthien Jaaren
Uytgeputt en afgeslooft.
Doch men moet de eer opdragen
God, die haar wild onderschraagen,
En in wien sy had geloofd.*

*O vriendinne! gaat noch verder !
'k Sie de wegen van uw herder
Als hy uw ten Hemel leydt.
Laat de ziel staag hem naloopen*

*Als een Schaapjen, bleeten, hopen
Op sijn trouwe goedigheid.*

*Hy en zalse niet begeven
Noch verlaten: 't eeuwig leven
Hebt doch voor het oog (gansch stil:)
Is het duyster, legt maar neder;
Siet daar komt weer helder weder:
Hangt maar van uw vaders wil.*

*Hy is't die de Ziel moet leyden
Na believeen, het verbeyden
Op sijn woord, is 't Christendom.
Sijn Hand moet het herte sterken,
En sijn Raad getrouw uytwerken.
Leert dit in sijn Heyligdom.*

*Heylig Heylig zijn sijn wegen:
Wie kan hem doch spreken tegen?
Is 't niet beter het gemoed,
Als 't ontsteld is te doen zwygen ?
't Is de weg om rust te krygen.
Is 't niet wel al wat Hy doet?*

*Hy is doch volmaakte goedheit,
Wie is dan van die verwoedheit,
Die zyn weg berispen souw!
Zelfs zyn oeff'nen door kastijden
Is een stoff van ons verblijden,
't Teeken van zyn Liefdens Trouw.*

*Na dit Leger sult gy rusten,
Als gy eens u sult verlusten
Sonder sonde, smert of pyn,
In het beeld van dien Getrouwen
Godt, en met zyn licht t'aanschouwen
Eeuwig sult verzadigt zyn.*

MELCHIOR LEYDEKKER.

Aan de Zelve.

Uffer! Waarom soud ik schromen
 U meê by te durven komen
 Met een dichtje? 't hert is goed,
 En 't heeft liefdens overvloed.
 Haar ontbreekt geen stof te bringen
 Om een Lied u op te zingen,
 Als ik sie hoe gy zyt sterk
 Door Gods hand, tot al zijn werk.
 'k Moet, Vriendin, u als een voorbeeld
 Aansien, als men te recht oordeelt
 Van een Christen: Godes kracht
 Is in swakheit hier volbracht.
 God heeft u met vreugd doen drinken
 Hemel water, en versinken,
 In sijn algenoegzaamheyd
 Als een Zee. Ey! soo verbeyd
 Wat uw God in 't Eeuwig leven
 Eyndlijk aan uw ziel sal geven,
 Als gy boven Zon en Maan,
 Voor sijn Throon sult zalig staan,
 Hoog verheerlijkt met een Kroone
 Opgeset door Godes Soone,
 U van Eeuwigheid bereydt,
 En door hem vast toegeseydt:
 'k Sie dit in dees schoone bladen,
 Daar 'k my naauw in kan verzaden,
 'k Merk hier in uw teer gemoedt
 Lijdzaam onder 't geen God doet.
 't Zijn seer welbedachte zaaken,
 Die my aan het herte raaken,
 'k Wenschte wel uw Zaligheyd

*Van den Heyland uw bereyd:
Maar gy moet hier noch wat blyven,
Die kunt sulke dichtjes schryven,
Waar door elk Godvruchtig hert
Sterk en ingenomen werd.
Wie en soud gy dus niet nooden
Van haar, die in Gods gebooden
Wand'len tot men eens beland
In het eeuwig Vaderland?
Ik blijf hier; doch 't is waarachtig,
Dat ik uwer steeds gedachtig
By u ben; en (soo ik meen)
'k Sie u door de Wolken heen:
Daar gy hoord de Hemelingen
Gode 't zalig lof toebrenge:
Och dat wy ook eens met haar
Zongen 't eeuwig Jubel-jaar.*

PETRONELLA VAN EGEREN.

De Gangen Gods In 't Heyligdom.

Wat is des *Heeren-Wegh* niet wonderlyck in 't *Oog*,
 Als men in 't *Heyligdom* syn *gangen* gaet beschouwen?
 Dan siet men, dat de *Weeld'*, en *Vreugde* niet om hoog,
 Maer na beneden leydt, en 't lachen baert benouwen:
 Hoe Hy die 't *duyster* maeckt, weer op een droeve *nacht*
 Te troostelyker *Licht* doet voor de *Ziel* oprysen,
 Als 's *morgens* gunt *gejuych*, daar *droefheyt* wierd verwacht,
 En op een naer *geklagh* geeft *stof* om 't *Heyl* te prysen.
 Wat *Vader* voor syn *Kindt* verbergend 't *Aengesicht*
 Van *Gunste* voor een *Tydt*, ten proef van *Liefds* aenkleven,
 Wort om 't kastyden selfs gekeurt, daer 't *Kindt* syn *plicht*
 Vergeet, dat hy 't daerom voor *altyd* soud begeben?
 Sal dan der *Geesten-Godt*, en maker van 't *Aerd-vat*
 Dat Hy soo konstigh eerst als uyt een *Kley* bereyde,
 Vergeeten handen werck? of 't *maecksel* dencken, dat
Formeerder hem verwerpt, als lang nae *Hulp* verbeyde?
 Neen: 's *Hemels-vader*, 't hert door *medelyd* in 't slaen
 Ontroert, sal met meer *Troost* syn *Kindren* 't hert verquicken,
 Als Hy 't *Eerst* heeft bedroeft door *ver* van haer te staen,
 Wanneer haer gunstigh 't *licht* syn *Aenschyns* komt aenblicken.
 Hier heeft een *vroome ziel* veel proeven van, in 't kruys
 Door *ondervindinge* van God den Heer genooten,
 Dies wachtse met gedult hier op de wegh na 't *huys*
 Haers *Vaders*, die hen daer noyt sal van licht ontblooten,
 Maer *eeuwig* in de Zee van syn *genoegsaemheyt*
 De *Ziel*, van 't *sterfhyck-lyf* ontkerckert, sal doen baden,
 Tot dat hy namaels eens de *ziel* en 't *lyf* zaem leydt
 Aen 's *Levens-boom*, en *bron*, tot beyder vol versaden.

Soo *Wenst* aen *Henrica van Hoolwerf*

NICOLAUS HARING.

Op 't herdrukke Rym-werk Van de E. Juff^r. Henrica van Hoolwerf.

IS dan Gods weg, ook nog, als oyt te voeren,
 Het swakke deser wereld t'onderschooren
 Het sterke tot beschaming'? Moet syn lof
 Op 't krankbed zyn met tong en pen gesongen?
 De ziel gezond, ten hemel ingedrongen,
 Steeds besig zyn in geestelyke stof?

O ja! J E H O V A H word dog noyt verandert.
 H E N R I C A 's geest, door syn Geest opgeschrandert,
 En aangevoert, bevind sich wonder wel
 Is sterk, en leeft na God, daar 's lichaams kragten
 Door kruys op 't leger schynen te versmachten.
 Soo trektmen soet uyt suur, en heyl uyt hel.

Soo weet de Heer den moeden kragt te geven,
 Syn lieveling al stervende te leven.
 Gezegend zy, die dus in swakken werkt.
 En dank haar, die des levens water-stroomen,
 Die haar doorspoelen, laat tot veele koomen:
 Dat herte werd' in eeuwigheyd gesterkt.

Komt wereldling, proeft spyse van den eeter
 Gekomen, laat voortaan uw' tyd veel beter
 Besteed zyn, en na 't zielen-heyl gejaagt.
 Leert na dit voorbeeld U aan God gewinnen,
 Des hemels Heer in all' uw' wegen kennen,
 Op dat gy 't op uw' dood-bed niet beklaagt.

CORNELIUS VAN AKEN.

Een sterke Ziel in 't zwakke Lichaam Van Mejuff'. Henrika van Hoolwerff, Uitblinkende in Haar Geest- en Zin-ryke Versen, Genaamt Kragt in Zwakheid.

Gelukkig is hy, die, van God ter neergeslagen
 Op 't krankbed, weet syn kruis met taai geduld te dragen,
 En't afgematte lyf te schragen door een Geest,
 Die smert, en pyn belacht, en zig op 't allermeest
 Benaarstigt, om de ziel hoe langs hoe meer te trekken
 Van 't ydel aardsch gewoel, en graetig op te wekken
 Om zig in God gerust te stellen, en de tyd,
 Hem ov'rig, te besteën met lust en wakk're vlyt
 Tot geestelyk gepeyns, en Hemelsche gedagten,
 Gedagten, die hem doen tot d'afgrond toe veragten
 Al wat zig buiten God ten doel, of wit verkiest,
 En in Jehovahs heyl zig zelven als verliest,
 Die met een helle keel, en welgestelde snaren,
 Syn Hemels maatgezing met Azaph regt kan paren,
 En zingen dat het galmt; *Wien heb ik in het huys*
Myns Vaders nevens u, ó God? Ook al 't gedruis
Des werelds lust my niet indien ik u moet derven,
Maar heb ik u zo laat myn vleesch, en hert vry sterven:

Blyft gy myn rots en deel; zo ga 't vry alles weg;
 Dit s 't eenige vermaak, en troostlyk overleg
 Van HOOLWERFS vlugge Geest, nu menigte van dagen
 Gehuisvest in een lyf, door Vaderlyke slagen
 Te byster kragteloos, ja meer als eens gestrand
 Op d'oever van de dood: dog telkens door Gods hand
 Weêr weinig vlot geraakt, blyft vast aan 't bed gebonden
Ruym veertien jaren: Maar de ziel gantsch ongeschonden,
 Vermaakt zig daar in God, in 't roemen van zyn lof,
 In 't smeken om zyn hulp, en diergelyke stof.
 Daar onderzoekt ze steeds de Goddelyke blaëren,
 Om uit dat Hemels boek een rykdom te vergaëren;
 Een rykdom die nog mot, nog roest verteeren kan;
 Een rykdom daar 't bedrog haar diefze vinger van
 Moet houden, deze schat die zoektze te bekoomen
 Nog daag'lyx meer en meer, om uit die heldre stroomen
 Te laven 't flauwe lyf Mejufvrouw vaar dus voort,
 Zo werd uw sterke kracht door zwakheid nooit gestoort.
 HENRIKA zyt getroost, de schaê, die 't lichaam lyd
 Werd dubbeld weêr vergoed; op zo een dapp're stryd
 Volgt zekerlyk een kroon, door Christus u verworven,
 Zyt zeker, en gelooft, Hy is voor uw gestorven,
 En heeft in 's Vaders huis ook plaats voor u bereyd,
 Daar gy eens van hem zelfs zult worden heen geleyd.
 Een plaatze daar nog wee, nog ramp, nog zware plaagen,
 Na lichaam, of na ziel, gy immermeer zult draagen.
 Daar zal nog duyvel, dood, nog wereld, vleesch of zond,
 U door haar storm geblaas meer booren in de grond
 Van 't modderig verdriet. Daar zullen alle tranen
 U worden afgewischt, en ruime plaatze banen
 Voor vreugde zonder druk; voor vreugde zonder gaê;
 Voor vreugde zonder eind; voor vreugde voor, en nae.
 Daar zal uw vlugge ziel, ten lichaam uitgevloogen,
 Het Goddelyk geheim; met ongevliesde oogen,
 Aanschouwen van naby. Daar zult gy eeuwiglyk
 Uitbrommen Godes lof, en wezen in hem ryk;

Ja pronken op het hoofd met glori-ryke kroonen,
En trappen met de voet des Hemels gouwde thronen.
Ach Vader Abraham! Zy hygt reeds naar uw schoot,
Waar toe zo lang gemart, ô lang gewenschte dood?
Zy wagt met lydzaamheid, zy wagt met open armen,
Komt haastelyk, en wilt u haarer dog erbarmen!

ABRAHAM OOSTERLAND..

**Opdracht en Bericht aan *Des juffers na-bestaande Bloedverwanten*
en *vordere Goede Vrienden.***

*Dit Geschrift wordt opgedragen
Aan des JUFFERS naaste Magen,
En de vord're Vrienden t'zaam,
Haar ten hoogsten aangenaam;
Die haer steeds zijn by gebleven,
Hebben raad en troost gegeven,
Aengesproken in de noodt;
Zelfs, wanneer ze schier ter doodt,
En ten Grave scheen genadert.
Dies Sy wil 't van Haar doorbladert
Werd', en in geen' handen raakt,
Dan daar Sy 't voor heeft gemaakt.
't Zijn Gebeden, Tranen, Zuchten,
't Zijn Dank-zeggingen, de vruchten
Van Haar Bedd' en Leger-stee,
Dat ze dikwils swemmen dee
Gantsche dagen, gantsche nachten;
Dan, van bang en naare klachten,
Dan, van bly en zoet gepeys,
Hoopend op de laatste Reys,
Kan ze nu door dees' Gedichten
Ymand Troosten, Leeren, Stichten,
Daar van komt alleen de Eer
Aen dien Grooten Opper-Heer;
Die Haar telkens 't oore wekte,
Tot een Onderwijzer strekte,
En is merk'lijk met sijn Geest
Vaardig over Haar geweest;*

*Die Haar 't herte vroeg en spaade
 Heeft Gesterkt door sijn Genaade;
 En sijn Goddelijke Kracht
 In Haar swakheit heeft volbracht.
 Doet hier mede dan uw voordeel,
 Leest het met een gunstig oordeel,
 En met zulk een Vrienden hert,
 Als het u geschonken werdt.*

Na-bericht Aan den goed-gunstigen Leezer.

*Zyt gewaarschuwt, dese Schriften
 Juyst zoo effen niet te ziften
 Na der Syll'ben maat en tal,
 Dat elkand'ren volgen zal:
 Sy, die meer sag na de zaaken,
 Dan, om 't Rym na kunst te maaken,
 Heeft sig op de stipte wet
 Van het Rymen niet geset,
 Maar 't dan dus, dan zoo genoomen ,
 Zoo als 't Haar is voorgekoomen,
 Dies Sy 't zomtyds ook verkoos,
 Voor-bedacht, Half Rymeloos:
 Op dat niemand dan yets zeggen,
 Of de schuld op 't Rym souw leggen,
 Zoo verzoeken Sy en Ick,
 Dat men dit ten besten schik.*

JOHANNES REELANDT.

Lydens-troost *By weege van Inleyding Aan Gods bedrukte Liefelingen toegedient.*

O *Liefelingen Gods! en Uytverkooren Schaar!*
 Door velerley Elend, geslingert als een baar,
 Gesoncken in een kuyl van swaar en diepe smerte:
 Ay, neemt dit als een *Myrrh'* en bind het op uw herte.
 Het *padt na boven* is niet alle tijd te treên
 Op Dons of Rosen, maar door scherpe distels heen:
 De *vreed' en wellust* van dit ondermaansche leven
 Geen teken van Gods gunst, als aan de Sijn' gegeven;
 Waar van het tegendeel te zien is in die geen,
 Die op des Hemels baan getreden zijn voorheen.
 Indien Gy oopent 't Boek van Gods-gewyde blaaren,
 Ziet daar een *wolke der getuygen* dit verklaren,
 Hoe God *sijn eygen volk wel brengt in een Woestijn,*
Een harde zaak doet zien, en drenkt met swymel-wijn
 Wil stellen op de proef, en geeven aan veel rampen,
 In 't voorste van de spits, om 't heevigste te kampen,
 Sijn *Gunst-genooten*, die hy aldertederst weydt,
Doet daalen in het Graf, en in het duyster leydt:
Haar keel van roepen moê, haar oogen als versmachten
In 't uyt zien na den Heer, en op sijn Heyl te wachten.
 Hoe gantsch aanbiddelijk! Hoe Heylig is Gods Raad!
 Hoe onnaspeurelijk de weg die Hy in slaat!
 Gy ziet uw *Heyland'* zelf, *die draagt een Kroon van doornen.*
 Wel roemt dan in het *Kruys* Gy 's Heeren uytverkoornen;
 Veracht des *Werelds* vreugd', en wat het *vleesch* u biedt,
 Als voor u te geringh: op Gods belofte ziet,
 Steroogt vry op de *Prijs*, die dient zoo *Grooten Koning*,
 't En zal niet zijn vergeefs, daar is doch een belooning
 Ten eynde van het *Perk*. O onbegrepen Goedt!
 Dat God heeft weg geleght voor die stantvastig doet

't Geen hem bevolen was; God zal hem van hier haalen
 Tot in het *Hemelsch Hof* in sijne *Vreugde-Zaalen*,
 En stellen voor sijn *Throon*; om buyten smert of strijdt,
 In volle glants te zien sijn *Heerlykheydt* altijd.

Zelfs-gedachten, Op het Kruys van Gods Kinderen.

Wanneer ick mijne Ziel eens stil ter needer zett,
 Met een na speurend' oog op *Godes weegen* lett,
 Waardoor het Hem behaagt sijn' Kinderen te voeren,
 Te leyden naar omhoog'; Het is *door veel ontroeren*,
Door moeite, door veel strijd, door Qualen sonder tal,
Lanx de Moerbesyen in 't *bitt're Tranendal*.
 Maar wie zal dese weg niet boven al verkiesen?
 Daar hy behouden word, al was 't ook door verliesen,
 De *Opper-Leydsman* zelf getreden is voor aan.
 Wat *Christen* zal hier dan noch stille blyven staan?
 Of oyt te rugge zien? en niet met yver lopen?
 Daar een zoo schoone *Prys* aan 't Eynde staat te hoopen:
 Wy volgen ook een *Heer*, die boven al is Goedt,
 Die eerst het Kruyce weegt, eer hy 't ons dragen doet,
 [Indien het is te swaar] op dat Hy ons souw toonen
 Sijn Vaderlijke hert; Hy handelt ons als Zoonen,
 Verlichtende de last, geeft in dit aardsche dal
 Te smaken aan de Ziel, 't geen namaals wesen sal;
 Zoo hebben wy dan stof in *Tegenheidt* te roemen,
 (Ofschoon de wereld lacht) *ons deel* nochtans te noemen
 Het *Beste* dat'er is, of ooyt gevonden werdt.
 O *Heer!* verlicht mijn oog, en heylig doch mijn hert,
 Dat ick in alle Nood mag vast op u betrouwen,
 Uw' Werken alle tijdt aandachtelijk beschouwen,
 Tot Gy my brengen zult in 't Zaalig Hemelsch Hoff
 Der *Cherubynen*, die uytgalmen uwen Lof,
 Mijn *Hoop* verwisselen in 't lang verwacht *Genieten*
 Van 't Eeuwig Eeuwige, dat noyt en zal verdrieten.

Ziel-zucht tot Godt.

O *Heyl-zon! Machtig Heer! Fonteyn, en Levens Stroom!*
 Ziet in uw goedheid neêr op *My* die tot u koom;
 Een Schepsel arm en swak, gantsch teer en neergeboogen,
 Ay, hoor myn stem, bewaar myn traanen, hebb' meedoogen:
 Gy immers kent uw maaksel wel,
 Dat op dit Bedd' ligt neder,
 Haar Ziels en Lichaams krank gestel;
 Verquikt het dan ook weder;
 Die trouw houd in uw Woord, als die niet feylen kond
 Ter hulp, die tot u roept, *gedachtig u Verbond.*
 Dit is myn Ziel een Rots om vast daar op te bouwen,
 In banden van de dood en hel anxt te betrouwen.
 Ik vind' myn herte reets gestilt,
 My dunkt ik hoor U spreken:
 Ik ben uw heyl, uw scherm, en schild,
 Wat zoud' u dan ontbreken?
 O *Heer!* wat zytge goed de Ziel die op U wacht!
 Gy slaatze gunstig gaa, beantwoord hare klacht;
 Was maar myn hert bequaam om U te recht te pryzen:
 Geleyd' my door uw *Geest*, laat die my onderwyzen,
 Uw *Geest die Trooster* is, my doch in U verbly,
 En ondersteun' myn Ziel, en blyv' my eeuwig by.
 Leert my na uw bevel my zelfs geheel verzaaken,
 Uw *Wil*, die *heylig* is, alleen de Myne maaken,
 Vermeerdert myn *Geloof*, versterkt de kracht der *Hoop*,
 Dat ik in lydzaamheid myn *Perk* ten eynde loop,
 Wegdragende de *Kroon*, die gy belooft te geeven,
 Die tot den eynde toe volstandig zyn gebleeven.

Ziele stil tot Godt.

O *Heer!* indien gy mocht van 't *Schepsel* zijn gevraagt,
 Ik vraagde met verlof, hoe lang 't u wel behaagt,
Elk noch bewoonen zal dit gantsch zeer swak Gebouw?
 Maar stil mijn *Ziel!* ik meen 't u beter passen zouw
 Te hooren wat God spreekt; te vragen wat Godt will,
 En dat gy trachten mocht den *Heer* te swijgen still,
 Met een gantsch' overgaaf van u aan Hem geheel;
 Hoe dat het dan ook gaat, Hy is en blijft *uw deel:*
 En zorgt niet voor de rest, beveelt den *Heer* het Al,
 Die ter bestemder tijd sijn werk volvoeren zal,
 En u bedrukte, die hier zuchtende vernacht,
 Verplaatsen, daar gy noyt de minste droefheit wacht,
 Maar een vol op van vreugd' in 't eeuwige genot
Der lieflijkheden aan de Rechter-hand van Godt.

In Benauwdheid Verquikt.

O *Opper-weesig Heer!* O *Leeven van mijn leven!*
 Die aan het hert alleen een waare vreugd' kunt geven:
 Mijn *Ziel* is zeer bedroeft, verleegeen in dees staat,
 Terwijl g' uw aanschijn bergt, haar als geen gaade-slaat:
 Wilt Gy dan uw *Genaad'* na mijn verdiensten meeten?
 Of is uw *Goedheyt* uyt? of hebt Gy my vergeeten?
 Maar hoe Mijn *Ziel!* hoe dus! waarom te zeer ontstelt!
 Gedenkt der voor'ge tijd', die Gods weldaden melt:
 Of ook wel *Zion* roept in klachten booven maten,
De Heer gedenkt my niet; de Heer heeft my verlaten;
 Steroog Gods gangen na tot binnen 't Heyligdom;
 'k Verzekeer u getroost te keeren wederom:
 Hoort wat sijn mond u seydt; *ofschoon een Vrou vergaate*
Haar teder Zuygeling, ik zal u niet verlaten,
Die ik gedragen heb zelfs van den buyk af aan,
Al most gy ook door 't vuur of watervloeden gaan;

Mijn Ziel! dit zy uw grond, laat hier *Hoops* anker rusten;
Uw Maker is uw Man, niet kan u hoogers lusten,
 Kleeft hem maar vastlijk aan in waare liefdens trouw,
 Gelijk betaam'lyk is des Hemels echte Vrouw.
 Maar Heer! om dit te doen vind' ik my weêr verleegeen,
 Mijn oogen zien op U in alle mijne weegen:
 Maakt gy mijn hert bequaam, en schikt het na uw sin,
 Dat daar niet anders leev' als uwe reyne min:
 Zoo zal ik 't Hemel pad, al is 't door duysterheden,
 Versterkt in het Geloof met vrolikheit betreden,
 Verwachtende *die Stadt daar 't Licht noyt ondergaat*,
 Maar met volmaakte glans in Eeuwigheden staat.

In Godt Verheugt.

*G*Root opper levens *Vorst!* weldadig *Hemelsch Vader!*
Der Eng'len roem en glans, ja al haar vreugden-ader!
 Mijn hert is gantsch bereyd om uwen Naam te prijsen,
 Besigh in 't overleg van all' uw gunst bewijsen:
 Ik voel mijn geest verrukt als in der hoogt gehaalt,
 Terwijl uw Zonnestraal gansch lief'lijk nederdaalt:
 En Gy uyt uwen schat my *Koorn* deelt, ende *Wijn*,
 Die *Jongeling* en *Maagd recht sprekende* doet zijn.
 De treurige verquikt, de moede Ziel maakt dronken,
 Zoo overvloeiend' en zoo rijklyk ingeschonken,
Hoe groot moet doch uw *Goet*, hoe groot uw schoonheit wezen!
 Die zijt een *Son* en *Schildt* de geene die u vrezin:
 Hoe waardig mijnen lof, en al wat adem heeft,
 Dat het weêr tot u gaa, en tot uw Eere leeft.
 Wie is er neffens U? daar op ons herte staat?
 Wat is er neffens U? dat ons aan 't herte gaat?
 O *Heer!* Gy zyt het al; ja Gy ô Heer der Heeren,
 Het hoogste van mijn wensch, U altijd te vereeren,
 Tot ik van hier gebracht by de volmaakte scharen,
 Mijn stemme met de haar' in eeuwigheit zal paren.

In Godt Vergenoegt.

MYn Ziel, verhef u van der Aard', en spoey na boven,
 Om met het *Hemelsch Choor*, als reeds gepaart, te loven
 Gods goedtheyt, sijne trou, en groote liefdens kracht,
 Waardoor hy is een Rots de Ziel die op hem wacht:
 Dat gy meest ondervindt, *als hert en vleesch beswyken*,
 Schier neer geleyd in 't graf, en God geen hulp laat blijken;
 Dan uw Elend' slaat gaa, uw *weeklag en geschrey*,
Verandert in het kort als *in een soete rey*,
 En vreugd' geeft, die de Ziel zo wonder kan vermaken,
 Dat Sy naar al het zoet des werelds nooyt zal haken.
 O Heer! is in het *kruys* zoo veele roemens stof?
 Wat zal het dan wel zijn in 's *Heemels Vreugden-hof*?
 Is hier in 't *worstel perk* zoo groot een vergenoegen?
 Wat zal 't niet zijn, als gy de *Kroon* ons zult toevoegen?
 Waar op ons' Ziele hoopt, *en reykhalst na dien dagh*,
 Dat sy met 's *Hemelsch Heyr* U eeuwig prijzen magh.

De Ziel begeert God te loven op aarden, gelyk de Engelen doen in den Hemel.

GEduchte God! die d'Hemel U ter woon
 Verkooren hebt, en daar gevest uw thron:
 De Engelen tot dienstb're geesten maakt,
 En uwe dienaars, als een vuur dat blaakt.
 Och! waar ik meê zo tot uw dienst bereyd,
 En kond ik ook met zulken vuurigheyd
 Uw Lof verbreyden, gelyk sy doen, *Heer*,
 Die voor uw thron uytroepen steeds uw eers
 Zo dat de *posten van de drempels* haar
 Beweegen, van het galmen voor en naar.

De Ziel troost haar zelf, in 't verbergen van Gods Aanschyn, en onbeantwoord blyven harer Gebeden.

MYn ziel nu vol van anxt, om dat gy derven moet ⁺	
Gods vriendlyk aangesicht: de vreugd van uw gemoet. ⁺	⁺ Psa. 30:8.
Denkt, God den synen niet altyd verthoont dien luyster, ⁺	⁺ Psa. 4:7. 8.
Maar 't licht wel eens bewolkt, en leyd haar in het duyster, ⁺	⁺ Jes. 54:8.
Gelyk gy klaar bemerkt, aan die <i>Discip'len</i> , wien Luce. ⁺	⁺ Jes. 50:10.
De Heer op <i>Tabor</i> heeft syn heerlykheyd doen zien,	Job. 29, 2, 3, 4.
Hoe sy ook in den <i>Hof</i> , aanschouwden 't swaarste lyden: ⁺	⁺ 9:28, 32.
Syn droefheyd tot de dood: syn bang, syn bloedig stryden.	⁺ Mar. 14: 33, 34.
Wat is er in de <i>schrift</i> , niet menig lieveling ⁺	
Des Heere, die hem acht om dese handeling ⁺	⁺ Psa. 89:39.
Van d'alleen wyse God, als van den Heer, verstooten,	Psa. 22:2.
En in een donk're kuyl, met naare schrik beslooten. ⁺	⁺ Job. 13: 24.
Gy hoord hoe <i>David</i> klaagt, God syner niet gedenkt, ⁺	⁺ Isa. 88:7. 17.
Syn aangesicht verbergt, en hem met traanen drenkt. ⁺	⁺ Psa. 13:2.
En <i>Heman</i> dat hy roept, des daags, en ook by nachten, ⁺	⁺ Psa. 02. 10
Dat God syn ziel verstoot, en als een man, wiens krachten ⁺	⁺ Psa. 88:2.
Zyn moed', en afgeslooft, ter neêr light in het diep. ⁺	⁺ v: 15.
Daar by ook, hoe dat <i>Job</i> , des Heeren knecht, uyt-riep ⁺	⁺ v: 5. 7
In bitterheyd des geests, dat God hem in een wreeden ⁺	⁺ Job. 7:18.
Verandert was, en niet in acht nam syn gebeden. ⁺	⁺ Job. 30:21.
't Geen <i>Jeremias</i> ook bevestigt in syn <i>Lied</i> ,	⁺ v: 20
Wanneer gy daar de <i>Kerk</i> , in duysternisse siet: ⁺	
Haar weg dicht toe-gemuurt, den Hemel als geslooten: ⁺	⁺ Thren. 3: 6. 7.
En haar van God in toorn ter aarde neêr gestooten. ⁺	⁺ v: 44:
By dees Getuygen schouw, nog als ten voorbeeld aan,	⁺ Thr. 4:11.
Des <i>Heylands</i> dierb're <i>Bruyt</i> , en blyft by haar wat staan;	
Siet hoe sy neerstig zoekt haar Liefste, die ontweken ⁺	
Van haar is weg gegaan, niet antwoord op haar smeken:	⁺ Can. 5:6 7.
Door welk misbaar sy raakt in handen van de wacht,	
Terwyl dat s'heen en weêr gaat swerven in de nacht,	

+Om 't missen van <i>haar vriend</i> : die sy roemd boven allen, Van d'hoofdscheel, tot de voet volmaakt: haar welgevallen,	+Gen. 5:16.16.
+Ey zyt dan niet te seer ontroert in uw gemoet, Nadien God zo syn volk, en gunstgenooten doet.	+Joan. 14:2: 18.
+Noch zoekt geen and're weg voor uwe ziel te vinden, Dan d' <i>Opper-leydsman</i> self verkiest voor syn <i>beminde</i> :	+Heb. 12.1. 2.
+Doet maar uw plicht getrouw: houd u na by den Heer: +Siet naar Hem uyt in hoop, tot hy sig uwer weêr	+Psa. 44:18. Psa. 73:28.
+Ontferm, en 't heuglyk licht syns aanschyns doe aanbreken +Tot uw moetgeving, en hem hoort van <i>vreede</i> spreken.	+Mic. 7:7. Jer. 31:20.
+Gy weet God heeft syn tyd, en aangename stond, +Hoe meenigmaal Hy u voorheen verquicking sond:	+v. 22. +Mat. 9:2.
+Vertroost u selven dan, na droeve winter vlagen, +So komen d'aangenaam' en blyde somer dagen,	Psa. 85:9. +Psa. 102: 14.
+t Heeft hier syn wisselbeurt, maar boven is't volmaakt, +Daarom myn ziel daar ook te meer na dorst, en haakt,	+Psa. 94:19 Psa. 30:22.
+Dat g'in gerechtigheyd Gods aangesicht gepresen Aanschouwen mogt, en met syn beeld versadigt wesen:	+Psa. 42:6. +Can. 2:18. 18.
+Uw suchten, en al 't wee, uw tranen en geklag, +Vergoed met blydschap, die nooyt sterflyk oog en sag.	+Psa. 77:11. +Apo. 22: 27. +Psa. 17:85. +Mat. 5:4. +Jes. 25:8. 9. 1 Cor. 2.9.

Op een bysondere Verlossing, als de nood so drukte, dat de hoop scheen te beswyken.

Dees' dag die baart my stof, en reên,
Te prysen 's Heeren wonderheên.
Te roemen, zo seer als ik kan,
Gods goetheyds kracht, die hy klaarst dan
Doet schynen, als de nood op 't meest
En swaarste drukt: de ziel bevreest
Wel denken sou, of God niet meer
Gedachtig waar syn trouw wel eer:
Dan of hy ook vergeten had
Syn schepsel, 't welk nu afgemat,

Zo lang na uitkomst heeft gewacht,
 En als in traanen schier versmacht,
 Ja wenscht dat 't duyster graf het maar
 Verbergen mocht in dit gevaar:
 Siet dan is 't dat de Heer op staat,
 Die doch niet al te seer verlaat,
 Die hem vast kleeven achter aan,
 En in geloove tot hem gaan,
 Hen hulpe zend uyt 't Heyligdom,
 Op dat men synen lof al-om
 Vertell', en dat een yder leer
 Te vaster steunen op den Heer,
 Hoe of't syn wysheyd met ons maakt,
 In wat voor engte dat men raakt,
 Te rusten in des Heeren wil,
 En onse ziel te houden stil:
 Tot aanbreek' die bestemde tyd,
 Dat God na droefheyd weer verblyd:
 En onderwyl met hert en mond
 Den Heere prysen t'aller stond,
 Hem danken in al wat hy send,
 Terwyl hy 't tot ons beste wend.

Rust en Vreugde alleen in God te vinden.

WAar onse ziel sig wend, fy kan dog nergens rusten,
 Zo sy haar buyten *God* in ietwes wil verlusten:
 De *werelt* is vermomt, hoe schoon sy haar vertoont,
 Die daar sy *vreugde* zoekt, met *droefheydt* wort geloont.
 Doet ons dan *Heer* recht sien de dingen hier beneden,
 Zo alsse waarlyk zyn, laat 't *sondig vleesch, de reden*
 Noyt doen te rugge staan, noch overheerschen, dat
 De ziel U niet en soek, als al haar vreugd, en schat:

Wilt ons sodanig met uw wellusten versaden,
 En in die suyvre Beek, en Hemel-stroom doen baden,
 Dat onse ziel geheel verlekkert door dat soet,
 De onder-maansche vreugd vertreede met de voet,
 Verheugd en blyde zy, haar in uw heyl verluste,
 Tot dat sy eens volmaakt in d'eeuwigheyd sal rusten.

De Ziel in 't ontvlieden der Schepselen, alleen met God vergenoegt.

OF het my schoon hier al begeeft,
 Waar noch het hert op staat,
 Als God maar seyt, *ik ben uw schild,*
Uw Loon, uw' Toeverlaat;

Zo is de ziel heel wel vernoegt
 In wat haar hier ontmoet,
 En pryst die *Algenoegzaam* is,
 In voor, en tegenspoed.

De Ziel verblyd in Hoope.

OF wel het *vleesch*, vol smerten legt ter neêr,
 De *geest*, kan echter, vrolyk in den Heer,
 Beoogen, 't geen dat haar is toegeseyd,
 Die *eere kroon der onverderflykheyd.*
 Maar hoe goet is 't dat sig de ziele stil,
 Gantsch onderwerp' aan Godes vrye wil:
 Zo hy vertoeft, op hem lankmoedig wacht,
 Tot hy syn *Woord* doe waarheyd zyn met kracht.

In uyt-gestelde Hoop.

Die 't al verlicht, verlicht myn oog,
 Om door het tyd'lyk heen
 Te sien, op 't geen dat eeuwig is,
 Tot troost in dit geweën,
 Terwyl het hert amechtig moê,
 By-na gantsch sygt ter neêr,
 Door d'uytgestelde hoop gekrenkt
 Verblyd, en sterkt het weer,
 Uw bystant, en goetgunstigheyd
 My krachtig openbaart,
 In dees zo lang, en swaare smert,
 Tot dat de Geest opvaart.

De Ziel, op het ziek-bedde, Gods goedheyd smakende, en boven alles achtende.

O vreugden Bron! Fonteyn van 't Hemel soet!
 Hoe zalig is hy, die gy smaken doet,
 Een drop van 't nat, 't welk uyt uw volheyd vliet:
 Hoe wonder vrolyk, die dat heyl geniet!
 Al legt hy ook op 't siek-bed krank ter neêr,
 Wel vast geboeyt, gebonden van den Heer,
 Mist al 't vermaak, 't geen oyt de werelt geeft,
 Dat acht hy licht, die maar dees vreugde heeft.
 Gewis, in God, in God, daar is 't alleen
 Dat ons verblyd, en troost in al 't geweën,
 Het hert verquikt, in d'aldergrootste nood,
 Met vreugd' geleyd tot aan, en in de dood.

Op 't Nieuwe Jaar 1695.

'K had niet gedacht, *dit nieuw begonnen jaar*
 Te sullen sien, vermits ik, in het naar
 En duyster graf, reeds scheen ter meer geleyt.
 Alwaar men niet, dan 't eeuwige, verbeyd.

Almogend God! ik hef myn ziel om hoog,
 Voor wien ik my zo dikmaals neder boog;
 Die naar Uw' Raad, door onbegrepen kracht,
 Boven natuur, my dus verr' hebt gebracht.

My vorders ook door Uwen Geest geleyd:
 Aan stille waat'ren, en in 't grasig weyd:
 Verquikt, versterkt, vertroost myn bange hert,
 Ook even in de alderdiepste smert:

Tot ik van hier verschey, en koome, daar
 Geen *wisselen* meer is *van dag, of jaar*:
 De Zon niet keert, maar onbeweeglyk staat,
 In volle glans, die nimmer onder gaat.

Begeerte der Ziele, tot de Goddelyke In-wooninge.

TERwyl ik hier nog ben, uyt-woonend vanden Heer,
 Send ik myn suchten op, en smEEK hem meer en meer
 Te komen in myn ziel, syn zeegenryke wooning
 By my te maken, en regeren daar als Koning,
 En drucken 't *Hemelsch Beeld* zodanig op myn hert,
 Dat 't *aardsch* geheel en al, daar door vernietigt werd.

De Ziel looft God van wegen syn geduurige Weldadigheeden.

MYN ziele! ryst na boven toe,
 Geef lof den *hoogsten Heer*,
 Die van u wel te doen niet moê
 En werd, maar stadig meer

Syn goedheyd aan u openbaart,
 De grootheyd van Syn kracht,
 Waar door Hy uwen geest bewaart,
 Tot hier toe heeft gebracht,

U op het ziek-bed seer verquikt
 In veelderleye smert,
 Syn hulp, en bystand u toe-schikt;
 Daarom ik met myn hert

Den Heer wil roemen, dat Hy is
 Voor die Hem waarlyk vreest,
Een Rotz-steen, die men voor gewis
Betrouwen mag op 't meest.

Op de valsche schyn van het schoone gelaat des Weerelts.

Wat is de weerelt vol bedrog?
 Hoe valsch haar schoon gelaat?
 Die, alsz' ons op het soetst toe-lacht,
 Ons alderbitterst haat:
 Sy is een rechte *Delila*,
 Wie in haar schoot oyt rust,
 Sy wel een oogenblik liefkoost,
 Maar op syn *Judas* kust:

Want al haar toeleg is, hoe best
 Door snood verraat, den mensch
 Te leveren aan d'helsche macht,
 Naar *Satans* lust, en wensch.
O Heer! ik ben gantsch blind, en dom,
 Hoe sal ik dan bestaan?
 Als my de *werelt* vleyt, en streelt,
 En tot my segt, *wel aan;*
Zo gy my dienen sult, ik sal
U geven hoog gebied,
Vermaak, en eer, daar toe, al wat
Uw oog begeerlyk siet.
 Bewaart my doch in sulck geval,
 Dat sy *door soete reên,*
 My nimmer tot haar dienst en troon,
 En sleep gevangen heen:
 Of, so sy 't omme wenden mocht,
 En dreygen *met haar macht,*
Met haat, met toorn, met vuur, en vlam,
 Houd over my de wacht:
 Dat ik op d'een, of d'ander wys
 Haar nimmer dien of eer,
 Maar U alleen, die 't waardig zyt,
 Als aller Scheps'len Heer,
 Dat in sich heeft het grootst geluk,
 En aan den mensche doet
 Genieten waare vreugd, en heyl,
 En een bestendig goed.

Op 't all' te driftig najagen, der Aardsche dingen.

Hoe loopt den mensch vaak om *een niet*,
 Met ingespannen kracht?
 Terwyl hy d'hoogste schat verliest,
 En 't *beste deel* veracht:

Hy hygt naar 't *geene niet versaad*,
 En syn besitter, ag!
 Geen trouw bewyst, maar licht begeeft
 Met droefheyd, en geklag.

Wel aan myn ziel! wil dan met vlyt
 Bejaagen 't *waare goet*,
 Dat eeuwig blyft, staag blydschap baart,
 't Begerig hert voldoet.

Vermaak in Eensaamheyd.

*E*Eensaamheyd is goet,
 Aangenaam en soet,
 Voor een, die den Heer
 Soekt, en tracht steeds meer
 Na by Hem te zyn;
 En dat schoon geschyn,
 Alderheerlykst licht,
 Dat van Gods gesicht
 Daalt, te mogen sien:
 Dat best kan geschiên,
In gepeyns, gebeên,
Eensaam, en alleen,
Als men synen nood
Uytstort in Gods schoot:
Hoort, en luystert stil,
Wat God spreken wil.

Roemens waarde saak!
 Wonderbaar vermaak!
 Als die hooge woont,
 Ons syn goedheyd toont,
 En van vrede spreekt,
 Als men vierig smeekt,
 Dat de ziel verheugt,
 Meer dan al 't geneugt,
 't Geen dit aardsche dal,
 Ons oyt schaffen zal.
 Daar dog anders niet
 In is dan verdriet:
 Of dat vreugde schynt,
 Maar als rook verdwynt.
 Daarom ons gemoed,
Al des werelts soet,
 Hoe sy 't meer besiet,
Acht een enkel niet.
 Heer! verlicht myn geest,
 Dat ik aldermeest
Word door vreugd geleyd
In myn. Eenzaamheyd.
 Mits het klaar *gesicht,*
 Van Uw *Godd'lyk licht:*
 En een herten lof,
 Die in 's Hemels Hof
 Klimt: daar men 't *accoort*
Van de Eng'len hoort,
Singen voor, en na,
't Soet Haleluja.

De Ziel heeft een behagen in de wegen Gods, en begeert daar in te wandelen.

Myn God! op wien ik van de buyk af aan
Geworpen ben, en dien ik al myn dagen
Gesocht heb met een yverig navragen,
Leert my doch recht in Uwe wegen gaan.

*Want Uwen weg die is geheel volmaakt,
Uw rechten, en al Uw bevelen heylig,
Wel zalig, die se doet, hy wandelt veylig,
Tot hy in 't Hemelsch Canaän geraakt.*

Ik vind my, Heer, genegen om al 't geen,
Dat Gy gebied, gestadig te betrachten,
Waarom dan ook myn oogen op U wachten,
Dat *uwen Geest* my daar toe kracht verleen:

Want of by my *het willen* reeds wel is,
Van U moet voorts genaad' en zeegen komen,
Sal ik *volbrengen 't goede* voorgenomen,
Dat mynen gang van Uwen pad niet mis:

Verlicht, versterkt, en heyligt dan myn hert,
Om in getrouwigheyd uw welbehagen
Te doen, en dat stantvastig al myn dagen,
In al, wat my van Ugeboden werd:

Op dat ik onder een verdraayt geslacht
Mag schynen, als een licht, ter eer van Vader,
Die heylig is, tot ik eens koom, en nader,
In *Godes Stad, het Sion* hoog geacht.

De Ziel met vrees, wegens Gods Heyligheyd: en haar eygen verdoemelykheyd, omvangen.

*Rechtveerdig God! gantsch vreeselyk! een Heer
 Alom bekleed, met heyligheyd, en eer:
 Zo reyn van oog, dat Gy het quade niet
 Aanschouwen kunt, maar met verfoejing siet.
 Waar blyf ik arm elendig sondaar? ag!
 Myn ziele schrikt, als ik denk aan dien dag,
 Wanneer Gy U sult setten ten gericht:
 Waar berg ik my , ô God! voor Uw gesicht,
 Die zo besmet, zo onreyn ben, vol stank,
 Geheel melaatsch, van 't hooft tot voeten krank:
 Og! wasser maar een schuytplaats, daar ik vond
 Het minst verblyf, in die seer bange stond,
 Welk achtervolgt, van 't eeuwige geweene
 Noch werd verswaart: waar wend ik my doch heen?
 Ik neem myn toevlucht, tot myn Middelaar,
 Die op Hem nam myn sonden-last, sie daar
 Uw Recht voldaan: en myne ziel sneeuw wit,
 Voor Uwen Throon: ô Heer! wat troost is dit
 Voor 't anxstig hert? dat anders waar versmacht,
 Heel hoopeloos, versmolten in syn klacht:
 Wel aan, myn ziel! light dan niet langer neêr,
 Staat haastig op, roemt, pryst, en dankt den Heer!
 Leeft tot syn dienst, geeft Hem geduurig lof,
 Die U verheft, en rysen doet uyt 't stof:
 Van smetten wascht, verçiert met een gewaat,
 Waar door gy schoon, en suyver voor Hem staat.*

De Ziel, in duysternis omswervende, en den Heer achter aan klevende.

O Heer! voor wien *de nacht*, en 't *alderdikste duyster*
 Is als de *klaarste dag*: verligt my door uw' luyster,
 Verlaat my niet, myn God, verlaat my niet te seer:
 Myn ziele roept U naa, ô Heere keert doch weêr!
 Ontfermt U myner, die, U achter aan wil kleven,
 Waar Gy my leyden sult, het zy ter dood of leven:
 Toont my het lieflyk licht, het licht van Uw aanschyn,
 Zo sal myn ziele, hoe seer gewont, genesen zyn:
 En myne lippen, die, te lange zyn gesloten,
 Als met een Hemel-dauw, en *nektar* overgoten
 Ontsluyten: en een lied opsingen t'uwer eer,
 Die uyt de duysternis, het licht doet schynen weer:
 Uw *Aangesicht verbergh*, (ô wonderbare wegen!)
 En *schynt als weg te gaan*, om met een ryker zegen
 Te keeren tot de ziel: als Gy haar liefd' beproeft
 Sult hebben, en getoont, hoe seer fy U behoeft!
 Haar hert geheel beanxt als s' *Uw gesicht* moet derven,
 Vind nergens heul noch troost, en sou veel liever sterven:
Gaat haastig door de Stad, de straten om, en om,
Te zoeken haaren vriend, haar zielen Bruydegom:
Breekt tot de wachters in, ontsiet gevaar; noch leven,
Of haar ook iemand zeyd', waar Hy mogt zyn gebleven,
 Die sy zo hooge schat, die sy zo hertlyk mint,
 En al 't begeerelyk aan een gehecht, in vind.
 O wonderbaar vermaak! ô troost in 't anxstig karmen!
 Als Gy haar dan ontmoet, en lieflyk gaat om-armen:
Een kus geeft van Uw mond, en drukt haar op Uw hert,
Gelyk een zegel, dat niet afgescheurt en werd,
 Dan raakt de ziel, gelyk van Hemel-vreugde dronken,
 Terwyl haar *beeker* word, ten boorde vol geschonken:
 En voelt in haar *een vlam*, van suyv're minnegloed,
 Die *niemant blusschen kan, ook self geen watervloed:*

Sy wil niet dat *haar vrind*, nu immermeer sal scheidyden,
 Maar Hem tot in haar huys, en *binnen-kamer leyden*:
 Doen proeven van haar *vrucht, en speceryen wyn*,
 Op hoop, dat die Hem lief, en smakelyk sal zyn.
 O aangename Gast! ô over soet onthalen!
 Heer! wil so tot, en in, myn herte nederdalen:
 Of schoon ik dikmaal drink, een *beeker vol van gal*,
 Als ik U maar geniet, zo heb ik 't *al in al*.

Uytschietende zucht des herten.

Ay my! hoe veelmaal of ik noch
 Myn zuchten opwaarts heb te senden?
O ziel verquikker! sterkt my doch,
 En ondersteunt my in elenden:

Op dat ik all' myn ongemak
 Getroost, en naar uw wil, mag dragen
 Tot Gy my self ontlast van 't pak,
 En 't goede geeft, voor quade dagen.

De Ziele begeert God als haaren Koning onderworpen te zyn.

O *hoog-geduchte Vorst!* schouw uyt uw vaste woning,
 My in ontferming aan, beheersch myn ziel als Koning,
 Neem uyt myn binnenst weg 't geen U geen hulde doet,
 Dat ik recht buygsaam, en verçiert met waar' ootmoet,
 Als een *trouw onderdaan*, in liefde t'allen dagen,
 Uw *Wil, en Wetten doe*, en sonder te vertragen,
 In de *verdrukking*, geeft my 't geen dat Gy gebied,
 Gedult, daar toe een oog dat op 't oneyndig siet,

Verwachtende, *myn God!* het U eens sal behagen,
 Myn ziel als in triumph ten Hemel op te dragen,
 Te brengen in 't *Paleys daar boven*, om met dien,
 Die *staan voor Uwen Throon*, U eeuwig eer te biën.

Hertelyke Bede-wensch, om tot Gods eer te leven.

O noyt volpresen *God! ô vollen Oceaan*
Van 't waare levens bad! waar heen 't weer al moet gaan;
 Zo lang Uw wysheyd, my, in dit elendig leven
 Sal doen verblyven, wilt my doch dees bede geven,
 Dat ik een vat mag zyn geheyligt tot Uw eer,
 En wat ik ben, en heb, gestadig brenge weër,
 Tot U den Oorspronk, met *Uw grooten Naam* te roemen,
 Waar in ik boven al, my sal gelukkig noemen,
 Indien ik tot Uw prys maar strekken mag geheel,
 En voor myn selve niet behouden 't minste deel.
 Dat ook gantsch billyk is, wat kan my meer betamen?
 Daar ik my met de *Naam eens Christens* laat benamen,
 Die eerst U selven hebt gegeven heel voor *my*,
 Dat ik voor niemant, dan alleen voor U en zy:
 Op aarden doe, gelyk de *Seraphim* hier boven,
 Die haar verlustigen, in, dag en nacht te loven
 Al wat *Jehova* doet, en my reeds zo met haar
 Verheugen, tot, Gy my ook brengen sult *aldaar*,
 En niet alleen *de ziel*, maar self *het lichaam* mede
 Doen baden in de zee, van Uwe zaligheden.

Een Gebed, des Verdrukte, die sterkte, en troost in God soekt.

*Aanbiddelyke God! die in Uw heylige woning,
 Tusschen de Cherubims geseten zyt: myn Koning!
 Die alleen helpen kunt, in wien de volheyd is
 Van kracht tot lydsaamheyd, en troost in droeffenis:*
 En houd U niet als doof, noch wilt niet stille wesen:
 Verhoort myn smeken, red, my eens uyt al myn vresen,
 Terwyl myn ziele werd geslingert door veel wee,
 Gelyk een skeepken in 't verheffen van de zee,
 Weest Gy myn *vaste Burgt*, myn steunsel voor 't beswyken:
 Laat d' *Algenoegsaamheyd van Uw genade* blyken:
 Dat ik in alle nood, hoe of de baaren gaan,
 Als *Zions berg* mag vast en onbeweeglyk staan:
 Segt tot myn ziel, *ik ben Uw heyl*, en wilt my geven,
 Uw goedertierenheyd, die beter is dan 't leven:
 Ja laat Uw blydschap doch myn sterkte zyn, ô God!
 En *Uwen Naam* my tot, een hoog-vertrek, en slot.
 Straft my niet naar verdienst, want wie zou kunnen dragen,
 De last Uw's toorns, als, Gy ô Heer zouwd willen plagen
 Na 't swaar gewichte, van ons ongerechtigheyd:
 Niemand en zou bestaan, nu, noch in eeuwigheyd.
 Maar op dat ik gestaag, mag in uw goedheyd roemen,
 En door kastydens toe, myn selfs gelukkig noemen,
 Zo heyligt Vader doch, het lyden aan myn hert,
 Dat ik Uw Heyligheyd daar door deelachtig werd:
 En zo bevorder op, den weg ten zaal'gen leven,
 Om eens vry van elend, U eeuwig eer te geven:
 Te hebben 't geen de ziel, al hoopende verwacht,
 De *volheyd aller vreugd* in haar volkomen kracht.

Dank- en Beede-zucht tot God, met Lof van 't Hemelsch Zion.

BArmhertig, Heylig God? Almachtig Hemelsch Koning!
 Myn lof zal zyn van U, ô *Rotzsteen tot myn Woning!*
 Uw *Goetheit* is seer groot, uw *trouwe* zonder end',
 Die gy ons 's morgens vroeg en 's avonds laat toe send:
 Daar magh wel zijn een *uur* in uwen toorn te dragen,
 Een *oogenblik*, na 't schijnt, van *ongunst en mishagen*,
 Een droef en naare stem van bitter weê en ach,
 In Ziel en Lichaams smert, *elenden*, en *geklagh*,
 Maar uwe *rechterhand*, verandert en wil helpen,
 Op dat geen droefheit 't hert geheel souw overstelpen;
 Hoe dikmaal hebt gy my de Ziele niet verquikt?
 Als sy in Zuchten en in klachten scheen verstikt?
 Gantsch krachtig opgericht, mits aan het hert te spreken,
Ik ben het die u troost, waarom zijt gy besweken?
Heft slechts uw hoofd om hoog, 't is maar een korte tyd,
Wel haast word gy gekroont na dese droeve strijd.
 O Heer! Gy zijt een *Rots*, wiens werk is heel volkomen;
 Volvoer dan ook de zaak, die gy hebt aangenomen,
 Die mijn Gedachten kent, eer dat de mond' yets spreekt,
 Vervult uyt uwen schat, dat noch de Ziel ontbreekt:
 Geef uwe *Liefd'* in 't hert met een lankmoedig wachten,
 Op uw *Genaad'* en *Heyl* in zoo veel duystre nachten,
 Dat ik met vreugde doch mag loopen op het padt,
 't Welk leydt na *Zion* toe des *Grooten Konings Stadt*,
 Die schoon gelegen plaats, Een herte-lust voor veelen,
 Seer wel te zaam gevoegt, volmaakt in al haar deelen,
 Alwaar de *Muuren* zijn van *Jaspis steen* gebouwt,
 De *Straten Glas* gelijk, en 't *alderfijnste Gout*:
 De *Poorten Paerlen*, en het *Fondament en Vesten*
 Van't *edelste gesteent* in eenige gewesten:
 Daar vloeyt een zuyvere beek zoo klaar gelijk *Cristal*,
 De *Boom des Levens* is ook binnen haare *Wal*,

Wat Pen zal schrijven doch, wat Lippen ons verhalen
 De *Glants* en *Majesteyt* van haar doorluchte *Zalen*?
 Daar geene *Son* behoeft van wegen 't heerlijk *Licht*,
 Dat *God* daar zelf is, en afstraalt van zijn gezicht:
 Het *Lam* een *Leydsman* aan die wateren van 't leven,
 Wat moet dat niet een *zoet*, wat niet een *vreugde* geven?
 Zo dat de *Kreup'le* zelfs daar springen als een Hert,
 De *Tong'* der *Stomme* los en veerdig gemaakt werdt,
 Geen *Borger* heeft daar ooyt te kermen of te klagen
 Van ziekte, pijn, of smert, of eenig leet te dragen,
 Want *die* daar *woonen in*, zijn gantsch verlost van *Zond*,
 Zo dat niet wordt gehoort dan *Lof* uyt haren mond.
 O *seer gewenschte staat!* waar op mijn *Ziel* zal wachten,
 Tot ik ten eynde ben van al mijn zucht en klachten.

Lof van Gods goedheyd, en bystant ten daage der benauwtheyd.

O Mijn Ziele! *Prijst* den *Heer*,
 Roemt zijn *Naame*, geeft hem *Eer*,
 Segt *Lof* ter *Gedachtenis*
 Dat *God* *Goedertieren* is.
 Heer! Gy hebt my wonderbaar
 Ondersteunt, wanneer ik daar
 Gants ter neder-ley, uw kracht
 In mijn swakheyd dan volbracht,
 My verquikt en by gestaan;
 Daarom zal ik ook maar gaan
 In Elend' *tot u alleen*,
 O *Mijn God!* en anders geen:
 Die daar zijt *een toevlucht* van
 Die u *Sijn God* noemen kan,
Groot en Kleyn! wie dat gy zijt,
 Helpt my dan te deeser tijd
 Prijsen onsen *Opper-Heer*,
 Die alleen komt *alle Eer*.

***De Ziele haar nederbuygende in diepe Ootmoet, voor Gods Majesteyt,
en biddende om 't wel-wesen, van Land, en Kerk.***

Almogend God! beglanst met Heyligheyd!
Voor wien de *Seraphims* haar aanschyn dekken,
De *Son* beswymt, de *Starren* 't licht intrekken
Uyt diep ontsag van Uwe *Majesteyt*.

Ik buyg my neder voor Uw' voet-schabel,
Maar doch eylaas! wat heb ik onderwonden?
Ik die maar stof, en asch ben, en vol sonden,
Ja van natuuren self een kind der hel:

Nochtans, *ô Heer!* ik weet dat Gy ook zyt
Barmhertig, en hebt Vaderlyk medogen:
Aanschouw *Uw arme dienstmaagd* dan met oogen
Vol van genaad, en schelt myn schulden quyt:

Wascht my van smetten, in de *Bloed Fonteyn*
Van *uwen Soon*: en doet aan my een teken
Van Uwe gunst: hoort myn ootmoedig smeken,
Dat 's myn versoek, en myne beed' alleyn.

Maar evenwel, nadien ik my alreê
Heb onderwonden, om met U te spreken,
Dat *uwen toorn* in yver niet ontsteke,
Dat ik by 't voorige doe noch een beé.

Ons' Vaderland, nu lang, en hart gedrukt,
Door veelderley, en welverdiende plagen,
Gedenk na Uw' genadig welbehagen,
Verlost het eens, en uyt syn vresen rukt.

Op dat den *trotsen vyand* niet in smaad
 Mag zeggen; *waar is Neerlands God gebleven?*
Haar heyl? die sy betrouwden in dit leven;
 Begeeft haar nu: *ô Heer ons toeverlaat!*

Waak voor Uw eer, en laat om onse sond
 Uw *grooten Naam* niet werden zo gelastert,
 Van een *bloeddorstig Koning*, die verbastert
 Zo trouw'loos heeft gehandelt in 't Verbond:

Wel dan *myn God! om Uwent wil*, en om
Uw's Tempels, die Gy hier hebt willen bouwen,
Send ons Uw heyl, dat wy het goed' aanschouwen,
 En Uwen lof, verkondigen alom.

Avond gebed.

Verheven Majesteyt, alweerdig God, en Koning,
 't Zy doch met U verlof, dat ik tot Uwe woning
 In desen *Avond-stond*, mag naderen, en klopf:
 Verhoort myn smeeken, en doet my genadig op;
 Die U met hert, en mond, so veel ik kan wil prysen
 Voor Uw *weldadigheyd*, Uw *trouw*, en *gunst bewysen*,
 Daar Gy my *dag, by dag, als meê hebt overlaan*.
 Neemt my ook vorder dan, in Uw ontferming aan:
 Gedenkt myn sonden niet, delgt uyt myn overtreden,
 Verçiert my met het *kleed, van Christi heyligheden*,
 Schept my een suyper hert, vernieuwt in my een geest,
 Van Uwe liefde vol, die U op 't hoogste vreest:
God Vader, Soon, en Geest! wilt woning by my maken,
My leeren, leyden, en uytvoeren al myn saken,
My troosten, en my doen gevoelen aan het hert,
Die Vrede, die hier noyt, te recht begrepen werd,

Wilt ook in *desen nacht*, my dekken, en bewaaren,
 Met Uwe vlerkken, en gebied *de Hemelschaaren*,
 Dat sy haar legeren rontom my, en de geen,
 Die met my voor Uw Throon uytstorten haar gebeên.
 Laat niemant blyven in de *nacht der sonden*, 't duyster
 Van onse zielen wilt, opklaren door Uw luyster,
 En ons het *Morgen-licht*, met vreugde weer doen sien,
 Ontwakend in Uw gunst, dat wy ons dan aanbiên
 Gantsch veerdig tot Uw dienst: ja wekt ons selfs de oore
 Gelyk als die men leert: dat wy Uw stemme hooren,
 En Uwen wille doen, van herten, en met vlyt,
 Zo als het ons betaamt, tot komen zal die tyd,
 Dat Gy ons brengen zult, daar nimmer *nacht* zal wezen,
 In *Vader Abrams schoot*, ontlast van alle vresen.

Morgen gebed.

IK sie *de duystre nacht*, al wederom verdweenen,
 Den *held'ren dageraad* aan ons op nieuws verscheenen:
 Wel op myn ziele dan! spoeyt u naar 's Hemels hof,
 Te brengen als 't betaamt, dank-offeren van lof:
O hoog geduchte God! die vrees'lyk zyt, ver boven
Al die rontom U zyn, ik koom om U te loven
 In *desen Morgen-stond*, my zelven U aanbiên:
 Ay! wilt om Christi wil, op my in gunste sien:
 Laat niet de *Hemel Son* myn oogen slechts bestraalen,
 Maar 't *licht van Uw aanschyn* ook in myn ziel neêrdaalen,
 Neemt van my weg, wat schaad, en maakt my zelfs bequaam,
Te bidden naar Uw Wil, te prysen Uwen Naam,
 Vermeedert *myn geloof*, versterkt my in 't betrachten
 Van alle *waare deugd*, leert my *lankmoedig wachten*

Op Uw beloft', en woord, hoe 't immer ook mag gaan,
 Wat elend dat my drukt, in hoope vast te staan,
 Erbarmt U over die van 't *rechte pad afdwalen,*
O opper Herder! wil haar tot Uw *Schaapskooy haalen;*
 Het *kranke doch versterkt,* 't *gebroke ne verbind,*
 't *Vermoeide hert verquikt,* dat het eens *ruste vind.*
 Doet aan Uw *Kerke* wel, geeft sulke die daar bouwen
 De *Muur Jerusalems,* dat wy met vreugt aanschouwen
 Het *goet van Sion:* en ons *lieve Vaderland*
 Sie met ontferming aan, weest Gy aan alle kant
 Een *vuur 'ge muur rondom* het zelve, laat doch blyken
 Uw bystand in der nood, op dat met schaamte wyken
 Ons vyanden seer trots, bekennen U *alleen*
 De *macht en heerschappy* te zyn, en anders geen.
 Wat is 't, Heer, dat ik aan U meerder heb te smeken?
Geneest doch myne ziel, vergeeft al myn gebreeken,
 En laat het *innigste, de alderdiepste grond,*
Gedachten van myn hert, de reden van myn mond
 U welgevallig zyn: die noyt en zyt volpresen,
 Laat ik U dienen, en altyd sorgvuldig wesen
 Gelyk een *wakker knecht,* die zelf ter middernacht
 De komste van *syn Heer,* al wakende verwacht:
 Op dat Gy ook aan my dat groote goed moogt geven
 Van U beloft', aan die getrouw zal zyn gebleven.

**Avond gebed, Ten dienste van myne beyde Nichtjes Alida Margareta
{ Feith, En Alida Margareta { van Hoolwerff.**

Weldadig Vader, die op 't hoogste zyt gepresen:
Ik zeg U lof, en dank, dat Gy al weeder deezen
Voorleden dag my so genadig hebt bewaart:
Gelyk den ganschen tyd, die 'k heb geleefd op aard.
Vergeeft myn sonden: wilt aan my ten goede denken:
En 't geen myn ziel ontbreekt uyt Uwen rykdom schenken.
Voorts zo beveel ik my, en al de mynen, *Heer*,
In Uw' bescherming. siet dog gunstig op ons neer,
En wilt in 't *duystere van dese nacht* ons wezen,
Een schilt, en hoog vertrek, dat ons geen quaad doe vresen:
Bewaar ons door Uw kracht, tot Gy ons buyten quaal,
Tot U sult nemen in des Hemels vreugde-zaal.

Morgen gebed. *Voor de zelve.*

Barmhertig Hemels Heer! ik koom om U te prysen,
Dat ik weer *desen dag*, en 't *sonnelicht* zie rysen:
Ook voor Uw trouwe sorg, in dees *voorleden nacht*,
Daar Uw' genadig oog, hield over my de wacht.
Bewaar my vorders, en geleyd my *al myn dagen*,
Laat ik van jonkx af aan my naar Uw' wille dragen,

Ontvlieden 't snoo gevley des werelts, en der jeugt,
 En my zo heel en al, op-off'ren aan de deugt,
 Tot Gy my brengen zult *in 't Vaderland hier boven*,
 Om gantsch verlost van sond, U eeuwiglyk te loven.

Als mede *Een Gebed, voor den Eeten.*

O *God der Geesten!* die het al in U bevat,
 En d'armen mensch meê deelt uyt d'afgrond van Uw schat,
 Ons' oogen zien op U, wy bidden om Uw zegen
Tot dese Spys, en Drank: laat ons doch aller wegen
Uw' goetheyd smaken: geef ons 't waare *levens brood*,
 Waar van wie *eet*, niet *sterft*, maar *leeft* zelf in de dood.

Een *Dankzegging na den Eeten.*

WY danken U *ô Heer!* dat Gy ons alles geeft
Tot 's Lichaams onderhoud, ook meer dan 't nodig heeft,
 Laat doch ons herte niet te zeer aan 't aardsche kleven,
 Maar van de *schepselen* zich tot den *Schepper* geven;
 Voed ons met waar *Geloof*, stantvaste *Liefde*, en *Hoop*,
 Dat wy daar door gesterkt, voleyndigen ons' loop.

Opwekkinge des Herten, Om God te loven, die syne wonderen, en gedachten, aan my groot, en veele heeft gemaakt: en nu wederom als uyt het onderste des grafs opgebracht, en tot hier-toe-geholpen.

Waak op myn ziel! waak op! waak op! om Godte loven,
 Die op my nederziet uyt 's Hemels Throon van boven,
 Ook dan (als ik *in nood, myn suchten, en myn stem,*
Van myne Leger-plaats, met tranen breng voor Hem)
 Tot my Syn oore neygt, verhoort *myn anxtig klagen,*
Verquikt de flauwe Geest, en komtse t'onderschragen:
 *Zo dat my 't *harde bed,* zelf lieflyk schynt en sacht:
 Versterkt het swakke vleesch, geeft aan den moeden kracht:
 Ja stelt my om te zyn, aan veelen *tot een wonder,*
 Terwyl Hy my opbrengt, *daar ik gedaalt was onder*
Tot in het donker graf: nu all' getelt met die
 Voor lang gestorven zyn. Heer! geef dat ik hier zie
 Met een geopent oog, Uw daden recht bemerke,
 Uw *Goetheyd, Liefde, Trouw,* de *grootheyd van Uw werken;*
 Die myn geroep verhoort, troost, red my in de nood,
 Ook dan wanneer als ik gegrepen was ter dood:
 Op dat myn ziel daar uyt, mag leeren, en betrachten,
 In all' het geen haar drukt, op 't Godd'lyk heyl te wachten:
 Bevestigt in 't Geloof, dat Gy Uw kindren niet
 Te veel op-leggen zult, of laten in 't verdriet:
 Maar ter bestemder tyd, haar die nu bitter klagen
 Verlossen: en in vreugd omwenden droeve dagen.
 Myn God! Gy weet wat nog, voor my in 't tranen-dal
 By U is weggelegd: wat ik noch lyden zal:
 En waarom 't U behaagt heeft my tot hier te sparen,
 Daar ik alreeds in 't diep, en duyster scheen gevaren:

* *Als het Bed, in 26 weken niet verspreyd was.*

En niemant anders dacht, dan 't eynde daar te zyn
 Van all' myn droeve smert, *O Heer en Toevlucht* myn!
 Laat maar Uw rechterhand my vorders ondersteunen,
 En ik van sorg ontlast, gerustlyk op U leunen:
 Gevoelende die *troost*: en *roem der hoop* aan 't hert,
 Waar door het kruys, met lust, vol uytgedragen wert:
 Tot ik *dees hut* verlaat, om met de Hemellingen,
 U een volmaakter prys, en *Danklied* toe te bringen,
 Gantsch buyten *ziekt*, en *pyn*, of *droefheyds* bange galm,
 In 't Opperste-gebou, vol lof, en vreugde Psalm.

Tot Lof, van Gods bystant, in, en verlossinge, uyt doodelyke Krankheyd.

MYn ziel! gy hebt weer nieuwe stof,
 Om op te zingen van Gods lof,
 Te dichten Hem een lied ter eeren,
 Die *groot is, ja een Heer der heeren*.
 Terwyl 'k nu dacht, dat ik het pad
 Myns levens afgeloopen had,
 Heeft my de Heer noch willen stellen
 Om syne wond'ren te vertellen:
 Wanneer als ik van roepen moê
 Geworden was, ook even doe
 Verhoorde my de Heer zeer goedig,
 Zond uyt der hoogte hulpe spoedig,
 Gaf aan den moeden nieuwe kracht,
 En heeft my weder opgebracht,
 Als uyt het onderste der aarde,
 Daar ik gesonken was: *ô waarde!*

O Hoog-geduchte Majesteyt!
 Hier staet mijn ziel verbaest, en zeyd
Wat sal ik nu den Heer vergelden
 Voor al het goet? ik sal vermelden
 De grootheyd van sijn lof, en Naam:
 Maar wie dog is hier toe bequaam?
 O God! gy woudt my dan versterken,
Die't willen geeft, en ook het werken,
 Dat ik in deugd mag groeijen aen,
 Gelyk een *schynend licht voort gaen,*
 Tot *die gewenschte Dag* sal komen,
 Dat ik van hier werd opgenomen
 In 't lang beöogde *Vaders Huys,*
 Om gantsch verlost van *siekt, en kruys,*
Geklag, geweent, en all' benouwen,
 In *volle vreugd,* den Heer t'aanschouwen,
 Opsingende *dat nieuwe Lied*
 Tot roem, en prys, van die men siet
Geseten op den Throon der eeren,
Op wiens gewaad, staat Heer der Heeren.
Die overwonnen heeft de macht
Des doods, en aan het licht gebracht
Het leven, en ons afgewassen
Van smetten, in de zuyv're plassen
Syns bloeds: zy lof, en dank geseyd
Van nu tot in der eeuwigheyd.

Uytbreiding *Over* Het gebed des Heere.

Inleyding.

ON's Vader! die uw *Throon* hebt boven't Ster gewelf
 In *d'Hemel* vastgesteld, waar toe Gy ons ook zelf
 Belast om heen te gaan, ons' nood u voor te dragen,
 Met een geloovig hert aan *Vader* 't al te klagen,
 O groot geluk voor My! waar kan ik beter gaan?
 Als brengen in uw schoot mijn smeeken en getraan.

Eerste Beede

Uw Naam die heerlijk is, ontzaglijk die u vrezen,
 Laat onder ons op 't meest altijd *geheyligt* wezen,
 Ja *heylig ons* ook zelf, op dat wy zyn bequaam
 In 't binnenst van ons hert te *heyligen uw Naam*.

Tweede Beede.

Uw Koninkrijke koom', en strek sig uyt noch verder,
 Dat het *een Koning* werd, *een Kudd'*, en *eenen Herder*,
 Werpt *Satans Rijk* ter neer met wat sig tegensteld,
 Dat 's *Tempels* opbouw tracht te weeren met geweld:
 De *heerlijkheit uw's Huys* die worde overheerlijk,
 Die haar gerucht maar hoort op't aldermeest begerlijk,
 Zeg tot het *Noorden* geeft, het *Zuyden* niet onthoud:
 Breng uwe Kind'ren toe, dat yder 't *Heyl* aanschouwt.
 Doet ook *uw Rijk* met kracht *van binnen in ons* wonen,
 Zoo levendig, dat wy 't in onzen wandel thoonen.

Derde Beede.

Uw *Wil die billijk is*, en *Heylig* watze doet,
 Van ons tot aller tijdt met lust *Geschieden* moet:
 Gelyk de Zalige haar daar in meest verlusten,
 Dat 's uw *Beveelen doen*, en loven zonder rusten:
 Die *Heere* zijt van't *hert*, maak ons hier toe bereyde,
 Om zelfs in *Tegenspoed* te prijsen uw beleyde.

Vierde Beede.

ONs dek-en-voedzel geef' tot wien het al moet komen,
 Dat leeft en adem schept, om uyt uw *volle stroomen*
 Te halen sijn *gebrek*: wy bidden niet om *veel*,
 Maar dat uw Goetheit ons, wat *nodig* is, meê deel.
 Terwijl de mensche doch alleenig niet zal leven
 Van het *Lichaamlijk brood*, wil uw *Genade* geven
 Van binnen in de Ziel, die 't *Herte* meerder sterk'
 Als d'alderbeste *spijs*, of kostelijk *reukwerk*.

Vyfde Beede.

GEdenkt der Schulden niet, vergeeft ons overtreden;
Gelyk als wy ook doen, die tegen ons misdeden.
 Ons Sonden gaan seer hoog, se zijn heel swaar (ô wee:)
 Als bergen in gewicht; als zanden aan de Zee:
 Van 't hoofd tot aan de voet is enkel striem en wonden;
 En wat niet in het hert noch al *verborgen Zonden*:
 Indien Gy *Groote God!* ons in ons zelfs siet aan,
 Wie zal in uw *Gericht* en *Oordeel* doch bestaan!
 Laat ons de *Schulden* dan noyt voor uw *Vierschaar* trekken,
 Maar wilt ons met uw *Hand* goetgunstig overdekken,
 Wast onse *smetten* af in 't *Bloedt van uwen Soon*,
 Op dat wy *sneeuw* staan en *reyn* voor uwen *Throon*.
 Doet hooren door uw *Geest* aen't herte vol van beeven:
Zijt blijd' en wel gemoed'; uw *Zonden* zijn vergeeven:
 Zoo sullen wy in roem der hoop, met alle vlijt,
 Steeds prijsen *Uwen Naam*, die soo *Genadig* zijt.

Seste Beede.

*LEyd ons doch nimmer in verzoeking ten Quaade,
 Door Satans loose trek, of die tot afval raaden;
 Het eygen zondig hert, dat licht sich zelfs verraadt,
 Genadelijk regeert, niet aan zich zelfs en laat.
 De vyanden zijn veel, die ons gestaag aanvallen,
 En wy, Heer, machteloos, weest Gy ons al in allen.*

't Besluit.

*WAnt u is doch het Rijk, Gy zijt omgordt met kracht,
 Die het heel al regeert met uytgestrekte macht.
 In Majesteit, in Glants, volmaakt in Heerlykheden
 Van Eeuwigheden tot in alle Eeuwigheden;
 Dat grond geeft aan de Hoop, dat Gy verhooren sult,
 En schoon Gy 't wat vertrekt, wy hebben doch gedult.
 Beveelen 't U geheel als Kinderen al 't zamen
 Van zulk een rijke God. Waar op wy seggen: AMEN.
 Met wensch uw trouwe meer aan ons bevestigt wert;
 En Gy ook A M E N segt in 't binnenst van ons hert.*

Moed-geeving, Aan Juff. N.N. Met een swaar toeval bezocht, en daar over bitterlijk bedroeft.

*LEt op de Liefde Gods, Mejuffer, in sijn Slaagen,
 Zoo valt het Kruys u licht en makkelijk te draagen;
 Want God maakt onse Ziel vaak door dat middel vry,
 Van Zondens swaare val, of Werelds vleyery:
 't Is doch Gods wijs beleyd, en noyt volpreesen Raadt,
 Die met sijn Kinderen meest dese weg in-slaat:
 Hierom is 't hert vernoegt, en rust in hoope stil,
 Met wachten op Gods Heyl, met hooren wat God wil.*

Immers *de Heer is Wijs*, die onse krachten kent,
 En daar beneffens *Goedt*, die ons troost in Elendt,
 Hy leer ons door sijn Geest hem kennen en verstaan,
 Maak' onse voeten vast, Doe s'in sijn weegen gaan:
 De *God der lijdzaamheid* zy ons een *Hoog vertrek*,
 Redd' ons uyt alle noodt, vervull' al ons Gebrek:
 Sijn aanschijn geev' ons Licht, Geleyd' ons door sijn raadt,
 Tot Hy de Ziel' hier eens uyt haren *Kerker* laat,
 En opwaarts brenge tot het Hemelsch Choor daar booven,
 Om buyten *Pijn* en *Smert*, en *Toeval*, hem te looven.

Aan een ander Seer mismoedig en aangevochten.

AY, zucht niet onder't Kruys, maar wilt kloekmoedig draagen
 't Geen u is opgelegd, belacht des *Vyands laagen*,
 [Schoon hy u raden mocht den Heer te laten gaan]
 Mits hem te vaster met uw hert te kleeven aan,
 Te prijsen sijnen Wil, en alleen-wijze raadt,
 Hoewel hy traanen schenkt als uyt een drylinx maat.
 Swijgt maar den *Heere* stil, beveel hem uwe zaak,
 Tot Hy te sijner tijd sijn eygen werk volmaak,
 En u eens opwaarts neem in 't *Zaalig Vreugden huys*,
 Daar Hy uw' traanen zal afdroogen, en geen Kruys,
 Of snoode Vyands list u immermeer omringen;
 Maar Gy in Eeuwigheit zult Halelujah singen.

Aan de zelve, *In staat als vooren; en daar over klagende.*

V*Riendin!* wat is uw mond vol bang' en droeve klachten!
 Die meerder zyn dan yets, en boven Al te achten,
 Ook My, wanneer ik 't hoor, tot in de Ziele gaan,
 Die zeer wel weet hoe 't smert van verr' te moeten staan,
 Te missen 't geen men vaak genooten heeft voor desen,
 Dat *Ziel-verquickend' Licht* van Godes vriend'lyk weesen,
 't Welk aan het herte geeft een vreugd, meer als de Wijn
 En Koorn, hier op der aard vermenigvuldigt zijn:
 Maar wilt in dese tijdt van *duysternis* betrouwen,
 Met *hoop*, en *stille zijn*, op Gods beloften bouwen,
 Die niet en heeft gezegt tot Eenig Menschen-kindt,
Zoekt nu My te vergeefs, Maar wel *die zoekt, die vindt*.
 Is uw *Geloove* swak? zijt Gy daarom verleegen;
 Verslaagen en ontstelt? Voelt Gy, uw Zonden weegen
 Veel swaarder als het Zandt? Maakt u de *Satan* schuw,
 En zegt, *Daar is geen troost, daar is geen heyl voor U*:
 Acht hem een *Leugen-Geest*, wiens werk is *te bedriegen*:
 Hoort wat de *Heer* u zegt, die nimmer en kan liegen:
Op deeze zal ik zien, die arm is na den Geest,
Verbrijzelt in het hert, die voor mijn woorden vreest;
Die hongert en de dorst na mijn Heyl en Genaade
Met opgesperde mondt, ook rijkelyk verzaaden.
 Bezit uw Ziele dan in uwe Lijdzaamheidt,
 En stelt den *Heer* geen perk, maar sijne komst verbeidt,
 Die ter bestemder tijdt de beenderen het leeven,
 (Die als gestorven zijn) eens wederom zal geeven,
 Den *Treur-zak* schudden uyt, het *droevige Geschrey*
 Verand'ren in *Gejuyg*, en in een *Vreugde-rey*.

Troost-lesse Aan N.N. *Quellende sich over tijdelijke zaken.*

VRIENDINNE! wel, hoe dus! hoe hoortmen u zo klaagen!
 Wat is 't doch dat u drukt, en swaar valt om te draagen?
 Uw herte soo bedroeft? uw zinnen soo ontstelt?
 Uw Geesten soo verslaat? en neerdrukt met geweldt?
 Is het een *Nietig ding?* of *Tydelyke zaak?*
 Die uwe ziele quelt? beneemt al uw vermaak?
 Ik bidd' u acht het als uw droefheit gantsch niet waard,
 Laat uw' gedachten gaan veel hooger dan de *Aard*:
 't Is hier doch maar een schijn, die als een rook vergaat:
 De *Wereld* en heeft niet, dat ons het hert verzaadt:
 Sy schaft noyt waare vreugd; sy geeft geen blyvend' goet,
 Wat sy den Mensch belooft, 't is maar *verzuykert roet*.
 Wie weet ook, of de *Heer* door al dit droef geweest
 Dat gy op heden doet, geperst (doch sonder reên)
 Des *Werelds* ydelheit u niet wil doen verstaan?
 Wat was uw droefheyt dan gezegent? uw getraan
 Een oorzaak van veel vreugd, een stof om bly te zijn?
 Het *bitter* is doch meest der zielen *Medicijn*.
 Ay, zet uw herte dan gerust en stil ter neêr,
 En wacht een blyder uur haast van den *Opperheer*,
 Die uyt *de duysternis* het *Licht* kan brengen voort,
 Wanneer Gy 't minst verwacht, alleen maar met zijn woord,
 En geeft een waar vermaak, dat nimmer en vergaat,
 Maar noch bestendig is, als alles ons verlaat:
 Beschouw ook wel te recht den *Zegen en het Goet*
 Dat God u dag by dag, meer dan veel and're, doet,
 Als gy die gunste Gods, en uw Geluk beseft;
 Is 't billijk, dat gy 't hert in dankbaarheid verheft,
 Om des te vaster hem te kleeven achter aan,
 Waar hy u leyden wil, en nooyt te laten gaan,

Tot Gy uw *Strijd* voleyndt, van Hem in 's Hemels Zaal
 Gebracht werd'; daar geen smert noch d'alderminste quaal,
 Zal immermeer uw hert, of drucken, of benouwen,
 Maar gy in volle vreugd den Heer altijd aenschouwen.

***Aan N.N. Klagende over veele droefheden, insonderheyd bittere smaad,
 en laster, tot onschuld te moeten dragen.***

Klaag niet met ongedult, om 't geen dat gy moet dragen
 En lyden naar Gods wil; maar prys het welbehagen
 Des grooten Souveryns, in alles wat Hy doet,
 Dat, of 't ons bitter valt, doch niet en is dan goet!
 Betracht *Uw's Meesters* les, zo nodig voor ons allen,
 Van *zelfs verloochening*, en kus, met welgevallen,
 De roê daar God meê slaat: zie niet op 't *instrument*,
 Of *menschen* die 't u doen, maar op *Hem die het send*,
 Hoort gy een *Simeis vloek*, moet gy de *smaad-reên* dulden,
 Van *tongen vol fenyn*, bid God, dat Hy haar schulden
 Vergeef, en doet haar wel, of gy ook door het goet,
 By u alsints betracht, intoomden haar gemoet,
 Meynt gy, 't is te vergeefs, daar valt niet aan te winnen,
 Haar hert te seer verwoed, zy al te boos van sinnen:
 Siet op *des Hoogstens* hand, die, als men 't minst verwacht,
 Ook zelfs een Esaus hert haast omwend, en versacht.
 Beveelt het dan den Heer, benefens al de zaken,
 Die u bedroeven, en de ziel onrustig maken:
 Staat na die schoone deugd, *der Heyl'gen lydsaamheyd*,
 De uur by God bestemt tot uwe hulp, verbeyd,

En onderwylen tracht, om by u zelf te wesen
 Verzekert van Gods gunst, op dat u niets doe vreesen:
 Want als gy maar alleen, dien al het schepsel dient,
 Syn liefd' in u gevoelt, en hebt tot uwen vriend,
 Zo kunt gy boven al de lasteraars verheven,
 In waare vreugd, getroost, en met gerustheyd leven:
 Belacchen 's weerelds haat, en al haar dreygement,
 Terwyl gy *d'Oppermacht* voor *uwen Koning kent*,
 Die de verdrukking van Syn volk eens zal afwenden:
 En geven *eer* voor *smaad*, die nimmermeer zal enden.

Aan N.N. In een droevig voorval.

Verslaat u niet te zeer, in 't droevig ongeval
 Dat u getroffen heeft, denk, *God regeert het al*
 Naar Syn hoog-wys-beleyd: die in dit brossche leven
 Aan ons geen *weelde*, maar *verdriet* heeft voorgeschreeven,
 Hy weet dog alderbest wat onse zielen voegt,
 Wel zyt dan in 't bestier des Heere vergenoegt.
 En wilt uw hert, en ziel, zo veel gy kunt, afwenden
 Van 't wisselvallige, ja, *door 't geloof* versenden
 Tot boven *Zon*, en *Maan*, alwaar geen *ongeval*
 U immer treffen kan, daar *God is al in al*.

Troost reden, Aan N.N. *Bitterlijk bedroeft, over het afsterven van een waarde en Godsalige vriendin,*

AY, weendt so bitter niet, met al te diepen smert,
 En bange suchten, als opkomen uyt Uw hert:
 Van wegen *uw vriendin*, die *door de Dood* de baaren
 Van 't *werels op, en neer*, gelukkig is ontvaaren:
 Verlost van al het geen op aerd haer droevig viel,
 En meenigmaalen deê verzuchten in de Ziel,
 Gelyk als *David* van de *tenten Kedars* klaegde,
 Dat daar te woonen hem ten eenemaal mishaagde.
 Zo gy dan liefde toont misgun haar niet *die rust*,
 Die volle Zaaligheyd, waar in 's haar nu verlust:
 En onder 't *soet akkoort* van die *Gods throon* omringen
 Haer stemme mengelt in het *halehuya* singon.
 Dog seght gy *dat geluk benyt myn Ziel haer niet*,
 Maar d'oorzaak van myn rouw, en waarom dat gy siet
 Myn oogen als een spring van tranen neder vlieten,
 En, als ten laasten drop, haer siltig nat uyt gieten,
 Is, dat ik mis die my als d'alderwaardtste vriend,
 Met aengename raad, en troost steeds heeft gedient,
 Uyt liefde voor de deugt, in 't goede my op-wekte,
 En met haar wandel self my tot een voorbeeld strekte.
 Dus wykt het Heylig zaadt van ons vast dag by dag,
 Dat nog het steunsel is, *O droefheyts swaare slag!*
 'k Beken, dees klaghten wel, niet buyten alle reeden;
 Doch denk zy U maar is, een weynig voorgetreden:
 Gy weet, wat *leven* heeft, *de Dood* moet ondergaan:
 En dat des mensche syn bepaalde tyden staan
 In Gods onwrikbre hand, die haer U heeft ontdragen
 Droog dan uw oogen af? en laat U welbehagen

Al wat *Jehova* doet: en dat gy mist aan Haar
 Die *troost*, die *raad* en *al* daarom gy voor, en naar
 Zo veele Traanen stort, tracht dat in hem te vinden
 Die algenoegzaam is, en meer dan alle vrinden,
 En dickmaal alderklaarst syn bystandt wil doen sien,
 Wanneer het schepsel swymt, en van ons schynt te vliên,
 Dat hy ons leeren sou *het aardsche* te versaken,
 En de gedaghten aen *den Hemel* vast te maken,
 Verroost U dan also, en volgt met al uw kracht
Haar op het deughden spoor, en in gelove wacht,
 Dat of sy schoon wel niet tot U sal wederkeren,
 Gy tot *haar* komen sult, om na het woord des Heeren
 Bevryd van *Dood*, van *Hel*, van *alle rouw*, en *pyn*,
 In't *ware Vaderland* Eeuwig by een te zyn,
 En daar, na dat gy hier *met tranen hebt gaan sayen*,
 Een vollen oogst van *heyl*, *met soet gejuygh te mayen*
 Wel zyt dan noyt te seer bedroeft, hoe 't hier ook gaat,
 Maar altyd nog het oog, in hoop nae boven slaat,
 Versekert, dat God eens, all' syn beloften t'samen
 Sal standt doen grypen, en die maken. *Ja* en *Amen*.

Aan N.N. Bedroeft om 't verlies van Aardsche Goederen.

Wat weent gy om een *aardsch verlies*?
 't Is hier doch wankelbaar:
 En 't geen gy mist, was maar *geleent*,
 't Keert tot syn *Eygenaar*:
 Bedank *den Heere*, die 't toe quam,
 Dat gy 't zo lang genoot,
 Erken syn goedheyd: breng uw klacht,
 Doch vorder in syn schoot,
 Smeek Hem, Hy uyt syn *volheyd* wil
 Vervullen uw *gebrek*,
 En u verryken met een *goed*,
 Dat niemand u ontrek.

***Half Rymeloos Verjaar-dicht, Ter eere Van myn Heer en Waarde Oom
Nicolaas Bevelot. Den 11. February, 1694.***

EErder, dan de *Zon* mijn Kamer
 Met sijn stralen had verlicht,
 't Donk're van de Nacht doen dalen,
 Was ik denkend' op een *Dicht*,
 Dat ik aan U mochte schenken
 Op Uw bly *Verjaar-Gety*,
 Aan wien ik zoo zeer verplicht ben,
 Meerder als in Poësy
 Kan uydrucKen; 'K wil maar thonen
 Mijn genegen Hert en Ziel,
 Met U zoo veel Heyl te wenschen,
 Meer als oyt in ymand viel:
 Zenden zuchten met Gebeden,
 Opwaarts na der *Heeren Heer*,
 Dat Hy sijnen milden zegen
 Rijklijk op u brenge neêr:
 Hier met vreugde 't pad doe loopen,
 Dat daar leyd na boven toe,
 In *Geloove, Hoope, Liefde*,
 En van weldoen nimmer moê,
 Gy *dees' Dag* veelmaal ziet keeren,
 Buyten jammer en geklag,
 Tot Gy komt boven 't *Verjaaren*,
 Daar geen tijd meer is, of dag.
 In dat huys der volle ruste,
 Buyten alle quaal en pijn;
 Daar gy in Gods *licht en klaerheit*,
 Eeuwig zult *gezaaligt* zijn.

**Antwoord Op 't *Verlangen* en *d'uytgestelde Komst* van myn
*Veel-geliefde Moey Maria Bevelot, Huysvrouw van de E. H^r. Gerard
 Reynst, Drossaart, &c. Op 't Eyland ter Schelling.***

ACh! hoe lief is my 't *Verlangen*
 Van u, om by my te zijn;
 Maar 't uytstellen baart veel smerte,
 Het *verlangen* zelfs is pijn.
 Zoo is 't hier dan onvolkomen,
 En de *Liefde* niet volmaakt,
 Daarom in dees leeme hutten,
 Onse Ziel te meerder haakt
 Na dat *vast gebouw* hier boven,
 Daar noyt eenig Vrinden scheid,
 Maar met onbegrepen vreugde,
 Blijft by een in eeuwigheit:
 Doch zoo lang wy hier vernachten,
 Acht ik het ook wonder goet,
 Stichtelijk en lief geselschap,
 Dat my meê begeeren doet,
 Uw seer aangename by-zijn,
 Dat ik nu in lang niet had;
 Ay, bevordert dan uw *reyze*,
 En verhaast uw *komste* wat;
 Maar indien het mocht gebeuren,
 Dat de *Dood* hier tusschen quam,
 [Wy elkander niet en zagen,
 God een in den *Hemel* nam]

Laat dat *missen* ons niet smerten,
 Wy niet schreyen met geklagh,
 Maar den een den ander na-zien,
 Wachtende meed' op *dien dagh*,
 Dat de *Heer* ons daar zal brengen,
 Stellen voor sijn *Majesteit*,
 En wy t'zamen zullen zingen,
Lof zy God in Eeuwigheit.

Op de Afteekening van de H'. M. Leydecker, *Beroemt Professor der H. Godgeleertheyd tot Uytrecht.*

Vraagt gy, *wiens Beeld dit is?* Men kan wel klaar het *weesen*
 Van dien beroemden *Man, Leydecker*, daar in leesen;
 Wiens *onvermoeide Pen*, en wonder *kloek verstant*,
 Syn *Naam* en *Lof* basuynt al-om door 't gantsche land,
 Dat *Licht van onse Eeuw, dien Bouw-heer van Gods Tempel*,
Die dubbel Leeraar is, in Woord, en in Exempel;
 Dit *schrant're breyn* geev'eer, maar vlecht geen *Laure-kroon*,
 Syn *Geest* is al te hoog, hy wacht een meerder *loon*.

Op 't huw'lyk Van Gemelte Heer met Juffr. Petronella van Egeren.

Gantsch seer *gewenschte twee*, Heer *Bruydegom* en *Bruyd!*
 God zeegen' u alzins, en voere vorder uyt
 Gedachten, die hy u ten goede heeft gedacht:
 Geev' u *syn heyl* te zien tot in het *Na-geslacht*;
 Tot gy Gods raad gedient, geleyd in d'Opperzaal,
 Als *Christi Bruyd* aansit op 't *eeuwig Bruylofts-maal*.

Op 't Zelve.

HOe soet en lieflijk is 't? daar zulke *Twee* zaam-paren
 Door *Godsdienst-oeffning*, en Gebeên tot een vergaren.
 Hier sien wy Gods *besluit*, en d'*uytvoer* door sijn kracht,
 Die u als met sijn hand te zamen heeft gebracht:
 Leef lang tot 's *Hoogsten's Eer*, en *Vreugde* van *elkander*,
 Dat noyt yets werd betwist als *Liefd-plicht* voor den ander:
 Tot Gy van hier gebracht in 't Eeuwig *Vrede-huys*,
 Uw wensch volmaakt geniet verr boven *zond'* of *kruys*.

Op de Verjaardag van den zelve Heer. Den 21. Maart 1694.

Indien men staat'lijk viert *Geboortens dag der Hoogen*
 Dieover 't *Aardsche* zyn, met meerder recht dan moogen
 Wy achten als wat groots, die in des *Heeren Kerk*
 Het *hoogste ampt* bekleên, een zoo veel *swaarder werk*:
 Die u dan uytverkoos om in sijn *Huys* te maken
 Tot een *Pilaar* en *Stut*, en last gaf om te waken
 En toe te zien op *List*, *verleyding* of *Geweldt*,
 Dat tegens *Gode* zelf, of 't *Heylig Woord* sig steld;
 Te *Leeren aan de Jeugt*, te *leggen vaste Gronden*,
 Dat d'*Orthodoxe Leer* blijv' zuyver ongeschonden:
 Verleng' uw's *levens tijd*, geev' u verr' boven wensch,
 Meer als ik wenschen kan aan eenig sterflijk Mensch:
 Zy u een *Scherf* en *Schild*, wil met sijn gunst u kronen
 Gelijk met een *rondas*, doe u gerust'lyk woonen
 Met *vreugden* onder ons, en bouwen op die grondt;
 Tot Godes wijsheyt u te sijner tyd en stondt
 Verplaats in d'*Opper-Kerk*, en sitten doe op *Throonen*:
 Want zoo wil Godt het *werk* van sijne *Dienaars* loonen.

Op die van syn Ed. Liefste Juff'. Petronella van Egeren. Den 16. May 1694.

ME-juffer! dit 's de tijdt van uw *Geboorte-Dag*,
 Die 'k wensch veel' *Jaaren* noch aan u verschynen mag,
 Gelooft zy *God*, ons' *heyl*, die u altyd geleyd heeft,
 En door sijn teed're zorg in 't grasige geweydt heeft:
 De *Heer* vervull' uw ziel met meer en meer *Genaden*,
 Tot aanwas van *Geloof*, en alle *Christen-daden*,
 En geev' u na dees tijd, het geen dat Gy verwacht,
 Gods *Heerlykheit* te zien in sijne volle kracht.

Op de Geboorte Dag: Van de H'. Johannes Reelandt, Bedienaar des Godlyken Woords tot Amsterdam. Den 13. Junii 1693.

Mits gy voor af, *myn Vrind*, op *Aard*' most zyn *Geboren*,
 Soud' gy den *Hemel* eens met Godes uytverkooren'
 Betreden: was voorwaar de *Dag van uw Geboort*
 'tBegin, om derwaarts heen te stappen voort en voort:
 Waar toe dan God u ook een *Herder* wilde maken,
 Te weyden sijne *Kudd*', met zorg daar voor te *waken*,
 Te *dienen* in sijn *Huys*, te *bouwen* aan sijn *Kerk*,
 Te zyn tot 's *Hemelsch Tolk*, een gantsch voortreflijk werk:
 Wel waardig om u zelf geheelijk aan te geven,
 Als d'aldergrootste zaak in 't ondermaanig leven:
 Die u dus hoog vereert, en daar toe zondert af,
 Doe zoo en zoo daar toe, vertoost u met sijn staf,

Vercier u met sijn *heyl*, wil in *Genaade* weeren
 Al wat u smerten souw, oft *Quaad* ten *goede* keeren;
 Indien 't u *Zaalig* is, u *desen dag* doen zien
 In haren ommekeer, noch *een en twee-maal tien*,
 Ten goede van uw *Huys*, tot vreugd' van veele menschen,
 Die u noch lange tijd, en *Zions* wel zyn wenschen,
 Op dat men door uw *diens*t, die nu noch *dwalen gaan*,
 Mag zien te *recht* gebracht op 's *ware levens baan*,
Hardneckige bekeert tot een ootmoedig beeven,
 De *Treurige* vertroost, de *swacke kracht* gegeven:
 Tot Gy uw *loop* voleynd, en *Godes raad* gedient,
 Door hem van hier verplaatst, gebracht werd als *sijn vriend*,
 In 't *Eeuwige Gebouw* in 't *Vaderland* daar booven,
 In die *volmaakte Kerk*, om daar sijn Naam te looven,
 Te blinken als een *Ster* aan 't *Hemelsch Firmament*,
 Die voor een *Trouw Gesant* en *Leeraar* zyt gekent.

**Op de *Verjaar Dag*, Van *Juffr. Clara Oosterland*, *Huys* vrouw, van
 de *H^r. J. Reelandt*. *Den 10. November, 1693*.**

Hier stond de *Hemel Son*, en heeft u toegelacht,
 Toen G'eerst uyt 't *duystere* te voorschyn wierd gebracht,
 Nu *Jaaren driemaal thien*, en *noch eens drie* verscheenen!
 Zoo eyndigt onse *Tijd*, zoo gaan ons *dagen* heenen:
 Wat is doch van 't *Heel-Al?* en wat de *Wereld* biedt?
 Een *haast voor-by gaand' ding*, of wel een enkel *Niet*,
 Gelukkig die sijn hert van't *Aardsch* weet los te maken,
Egyptens schat versmaad, *sich selve* kan verzaken,

Sterroogend' op die *Stad*, die *Fondamenten* heeft,
 Daar 't Goed *bestendig* is, d' *Inwoonder* eeuwig leeft:
 God ley u derwaarts heen, tot Gy komt by de *schaaren*,
 Daar *vreugde-volheyt* is, de *Tyden* niet *Verjaaren*:
 Een noyt begrepen *glants* van Godes Throon afdaalt,
 Die yder *Hemeling* op't alderschoonst bestraalt.

**Aan Juff^r. Cornelia Leydecker, Op 't uytgeven van haar E.
 Ziel-betrachtingen Over 't H. Avondmaal.**

Hier vind ik *spys, en drank*, in dees doorwrochte bladen,
 Een *spys* die machtig is, om zielen te verzaden:
 Veel zoeter honigseem, als eertyds *Jonathan*
 Eens proefde; ja ook zelf veel beeter als *het Man*,
 Dat van den Hemel quam, maar slechts *het lichaam voede*,
 Daar dees' *het herte* sterkt, en aan de *ziel*, hoe moede,
 Weêr nieuwe krachten geeft, *ô waarde spys, en drank!*
Die u in lett'ren schaft, heb daar voor eeuwig dank.

Zegen-wensch, Aan den Wel-geleerden Heere Adriaan Reelandt, Als syn E. tot verkryging van het Doctoraatschap in de Philosophie op syn XVII. Jaar tot Uytrecht geëxamineert wierd.

Is dit in 't *Bloeyen*, en de *Lente* van uw Leven,
 Wat zal den volle *oogst*, wat niet de Zomer geven?
 Te klimmen tot den top van *Wetenschap* en *Eer*,
 In *Kerk* of *Policy*, ten dienste van den *Heer*.
 Stap maar met yver voort: God wil U met syn Zegen
 Alzints bekroonen, U bewaren in uw wegen,
 Volmaken 't Goede, dat hy heeft in U geleydt
 Tot grootheid van *syn Naam*, en uwe Zaligheid.

Op 't Vertrek Van zekere myne hert-lieve Vrienden.

ZOO seer my uw *Komst* vermaakt,
 Daar ik lang na heb gehaakt,
 Geeft het *scheyden* ongeneugt,
 En verwisselt al die vreugd:
 Dus is 't *leven* hier beneên;
Blydschap eyndigt in *geween*.
 Maar mijn *Ziel*, leer hier uyt, dat
Hooger is uw *beste schat*:
Trouwer is uw *Liefste Vrind*,
 Daar het *hart* sijn *rust* in vind,
 Die noyt van u *scheyden* gaat,
 Nimmer u *alleen* en laat,
 Blijft u by in *alle nood*,
 En geleyd u tot *de dood*.

Aanspraak, En Zegen-wensch Aan myn Dienstmaagd, Margriet van den Broek.

GY *past my vlytig op*: dat's wonder na mijn *Sin*:
 Maar stil! my dunkt, ik sie daar ook yets anders in;
 Gy weet, Ik had een *Moey*, die my op 't hoogste *minde*,
 En met een teed're *Sorg*, zoo hertelijk *besinde*,
 Dat *hare* Ziele was gebonden aan de *mijn*,
 Met sulk een band, die scheen onbreekelijk te zyn:
 Maar God heeft aan de Dood te vroeg bevel gegeven
 Dat sy den draad afsneê van haar onseker leven:
 Ik dacht, die *Slag* was hard, en boven mijne kracht,
 Maar Godes goetheyt heeft dat wederom versacht:
 Mits u te lasten, Gy, my neerstig soud besorgen,
 Tot in den avond laat, en aan den vroegen morgen:
 Dies vind mijn Ziel hier stof om 's Heeren werk te sien,
 Wiens oog my selfs bewaakt, wiens hand my hulp komt bien.
 Wat is God niet een *Rots*? om veylig op te bouwen,
 Schoon hert en vleesch beswijkt, hem echter te betrouwen,
 Te wachten op sijn heyl, te rusten in sijn wil,
 Met selfs verloochening voor hem te swygen stil;
 Ik wil dan niet alleen den *Heer* in alles prysen,
 Maar myn sucht, u ten goe, ook laten opwaarts rysen,
 (Die Tyd noch uur ontsiet, die last noch moeyte schroomt)
 Dat God u met sijn *Gunst* en *Zeegeen* overstroomt;
 Na Ziel en Lichaam sterk', om sonder tegenstreven
 Te dienen in dat werk, van Hem aan U gegeven,
 Tot Gy Uw' tijd vervult, en Uwen loop volbracht,
 God U, in vryheit stel, en brenge door sijn kracht,

Tot in de Opper-stad, om daar den *Heer der Heeren*,
 Met die veel duysenden, der Engelen te eeren,
 Te dienen voor sijn Throon, te staan voor sijn Aanschijn,
 Daar ik, Sijn Dienstmaagd, wensch, en hoop met U te zyn.

Slot-beede, Over dit geheele Werkje.

*O groote God! myn Maaker, en myn Heer!
 Die in 't Paleys der Heyligheyd, met eer
 Op Uwen Throon geseeten zyt: myn klacht
 Breng ik ootmoedig in Uw schoot, en wacht
 Gy 't oor noch eens zult neygen tot myn stem,
 Die jaaren lang in heete traanen swem.
 Gy kent, en weet de meyning van de geest,
 En hoe zeer dat myn ziel op 't aldermeest
 Uw hulp behoeft: laat dan Uw rechterhand
 Myn heyl beschicken, en aan alle kant
 Vertrousten, en my steeds doen smaaken 't goet,
 Dat Gy Uw volk, en gunstgenooten doet,
 Tot ik naar Uw beloft' geheel en all'
 Daar eeuwig meê versadigt worden zal.
 Maar, voor dat ik myn penne leg ter neer,
 Heb ik noch een versoek te doen, ó Heer!
 Dat Gy wilt welgevallig nemen aan
 Dit onvolmaakte Werkje, dat gedaan
 Is in eenvoudigheid: en dat Uw geest
 Zy krachtig voor het herte van die 't leest,
 Op dat het hoe gering, mag zyn bequaam
 Tot stichting en tot eer van Uwen Naam.*

**Toe-gift, Op de Stigtelyke Gedigten en Gezangen, Van Juff'. Juff'.
Henrica van Hoolwerff.**

WAt siet myn oog een seldsaem wonder,
In 't swacke vleesch soo stercken ziel,
Die, wel versogt, ging nimmer t'onder,
Wat last dat ook haar overviel

Wie had oyt kunnen dit gelooven,
Dat uwen geest, die als verdooft
Somwylen scheen, op nieuws souw boven
Verheffen soo kloecksinnigh 't hoofd?

Ik sag voorheen uw schoone digten,
d'Uytwerksels van uw moed en kunst;
Het hert en wouw voor 't kruys niet zwigten,
Gesterkt, getroost door 's Heylands gunst.

Zyn Geest gaf U veel eer te singen
Als U de ziel besweecken scheen;
Doe U de nood quam swaerst te dringen,
Vloog zy als door de wolcken heen;

Zy vond haer ancker grond daer boven,
Zy sag op den genaden throon,
Haer Jesus, wien de Heyl'ge loven
Met een verheeven zaal'gen toon.

Ghy vond, Vriendin, dus op der aerde
 Den Hemel daelend in uw hert,
 Geen droefheyds druck U soo beswaarde,
 Dat al uw kracht verslonden werd.

Ghy bleeft ten laesten even moedigh,
 Uw geest gaf als een spring-bron uyt
 Een lied voor hem, die weder spoedigh
 U troost als zyn beminde Bruyd.

Ik sie dan weder dese Psalmen,
 En Lied'ren, van zoo hoogen stoff,
 Ik wensch en bid, gy moogt uytgalmen
 Nog menigmaelen Godes loff.

Of zoo uw Lossers komst mogt naad'ren,
 Uw zwanenzang zoo soet in 't oor,
 Sal ik gedencken in die blaad'ren.
 Terwyl ghy leeft in 's Hemels Choor.

MELCHIOR LEYDECKER.

Op de Zelve.

Wat vergt ge my met uw beleefde pen,
 Dat ik uw Kunst in digtery erken;
 Dat ik uw volg, in 't droevig Worstelperk,
 Met dit gering, dogh efter Liefde werk,
 Schoon ik dit noyt, of selden heb gedaen,
 Ik liet geen dighen, sonder dighen, gaan.

'K Beken, hier siet uw Geestlyk oogh
 Door al de wolken na om hoogh
 Ver boven Lught, en Zon en Maan,
 Dit sienlyk Niet tot niet vergaen.

Een gaef van d'Opper-Majesteit!
Verbeeldende syn Heerlykheit
Die aen een worm, aen stof, aen kaf,
Soo ongemeene Gaven gaf
O Groot geluck voor deese Ziel,
Die soo een Lot te beurte viel!
Wat heeft 't my meenigmael gestight
Uw net, en wel doorwroght Gedicht,
't Geen my tot in het Herte raekt,
En meer als eenigh ding vermaekt?
Myn dunkt, ik hoor der Eng'len Galm,
't Zy in uw Zught, of Lied of Psalm,
Verheerlykt zy dat Eeuwig Light,
Dat sulke vlammen in ons stight,
En soo een strael in ons verweckt,
Die ons tot wederliefde trekt,
Tot hy ons met sijn glans vercier.
Heb dank, Vriendin, voor dit Papier
Dat gy soo mildlyk mededeelt,
En ons in 't oor en 't herte streelt,
Juyght nu vry op uw leger-steê,
Dat God uw die Genade deê,
Dat gy in uw verdrucking roemt,
En hem tot uw Verlosser noemt:
Tot dat g', in 's Heemels hoogste trans,
Sult Eeuwig pronken met syn glans.

PETRONELLA VAN EGEREN.

Aan Mejuff'. Mejuff'. Henrica van Hoolwerf. *Wanneer hare Gedichten door den Druk met de Vrienden gemeen gemaakt wierden.*

Noyt zal een druyf, die frisch en helder praalt,
 Soo lang de Son haar aan de stam bestraalt,
 Tot heylsaam nut aan 't reedlik schepsel strekken,
 Maar weet de pers de geesten haar t'onttrekken,
 Die d'edle sappen van de bolle vliesjes scheyt,
 Dan geeft sy vrugt tot 's Menschen dienst bereyt.
 Soo is een Wereldling, die opgevyselt
 Ten top van 't aards geluk, dog noyt verbryselet,
 Door klemmend leet, voor 't Goddelyk gesigt,
 Geeft seldom vrugt, die Gods gemeente stigt.
 Maar hier, Roemwaarde Juffer, siet men speelen
 Gods hand en Geest: dus schynt U dan te streelen
 Een flonkerstraal van 't alderschoonste ligt;
 Dan swymt die Son, en valt U uyt 't gesigt,
 En laat U in een diep gegront verlangen,
 Om weer die glans in uw gemoet t'omvangen.
 Uw onderdrukking, die U wondren leert,
 Geeft sigtbaar nut, waar door Gods lof vermeert,
 En d'almagt van syn Majesteyt bevonden,
 En gy aan hem voor eeuwig werd verbonden.
 Vergun my, dat ik hier myn reden stuyt,
 En dees' uw kunst, die Gods vrugt in sig sluyt,
 Verwondrend' sie, 'k leg dan myn pen ter neder,
 Om niet met myne, maar met uwen Veder,
 Te prysen d'eeuwig' Oppermajesteyt,
 Die spring bron van een suyvre Heyligheyd:
 'k Wens hy U meer met syn genâ versterke,
 Op dat uw geest tot onse stigting werke,
 En gy hier na geçiert met vaster krans,
 U spiegelt in die luysterryke glans.

ADRIAAN REELAND.